

CAL CANTER

ZÁZRAČNÝ SVĚT ROBON

Přeložil Jaroslav Kuťák

**IVO ŽELEZNÝ
PRAHA**

Invazori z vesmíru, Gianti, si podrobili Zemi a její obyvatele odvlékají na svou planetu. Pozemští kolonisté na planetě Hope porobě uniknou a nyní mohou přijít lidem na pomoc. Jejich vesmírná loď POINT OF, vedená Renem Dharkem, dorazí nepozorovaně na mateřskou planetu Giantů. Ren a jeho muži pátrají po giantské vládě, pětici, která si říká Cal a již nikdo z řadových invazorů nezná. Trojice pozemšťanů, tady si říkají Roboni a pokládají Gianty za své vládce a ochránce, je zasažena „vymýváním mozků“ méně než ostatní. Ta nyní navede Dharka a jeho skupinu na stopu Calu . . .

* * *

V Dharkově podvědomí cosi hlodalo a nutilo do černých myšlenek. Zbavil se toho a pokusil se o větší soustředění a pozornost.

Za sebou občas zaslechl kroky čtyř svých lidí. Napjatě sledoval prostranství vpředu a po obou stranách. Každou chvíli mohli upadnout do nějaké léčky.

V dáli stoupal na noční nebe nad městem Starlight zářivě svítící bod. Startující giantská loď.

To Gianti byli na téhle planetě doma a nikoliv lidé, kteří se plížili nocí za cílem, jenž se zdál být výplodem chorobného mozku.

Ren Dhark a jeho lidé chtěli dostat do své moci Cal, což byla tajuplná pětičlenná skupina Giantů, která řídila celý giantský svět — svět oněch čtyřrukých cizinců s dravčími hlavami, kteří před rokem obsadili Zemi.

Dhark se krátce ohlédl, spatřil čtyři druhy v odstupech zhruba dvaceti kroků jednoho po druhém za sebou jako v živém řetězci, a vrátil se pohledem před sebe. Své kroky nasměroval poněkud více doleva, mezi město a letiště.

Tam někde se měl Cal zdržovat.

Nebylo šílenstvím spoléhat se na slova slabomyslného jasnovidce? Vydat se na cestu jen s několika málo lidmi? Na planetě technicky podstatně vyvinutějšího druhu?

Podmračený Sibiřan Are Doorn před chvílí poznamenal, že by nebylo nijak namáhavé zvednout paprskomet, přiložit ústí ke spánku a stisknout spoušť, ale nyní i on poslušně následoval Dharka a kráčel

doslova v jeho šlépějích. Šel s ním dobrovolně.

Ticho noci prořízlo ostré syčení. Vyrazil ho dvacet metrů za Dharkem Doorn na znamení nebezpečí.

Muži tiše klesli k zemi. Ještě v pádu vytrhli z pouzder své těžké paprskomety. Očima se snažili proniknout temnotou.

Ren Dhark zaslechl, jak se k němu Doorn plíží. Sibiřan ukazoval palcem k nebi.

„Antigravitační deska,“ zabručel polohlasem. „Myslel jsem, že bude lepší vás varovat.“

„Oukej.“ I Dhark nyní zaslechl hluboké bzučení desky. Prolétla nedaleko nich a pak se ztratila nad městem.

„Jak dlouho ještě budeme hledat?“ zeptal se Doorn. Jeho rozčepýřené vlasy byly i ve slabém světle hvězd zřetelně vidět.

„Až se rozbřeskne, musíme být zpátky v lese. Do té doby je naším úkolem prozkoumat prostranství mezi letištěm a městem,“

„Pokud nám do toho něco nevleze,“ bručel Doorn. Potom zaujal své místo v řetězci.

Ren Dhark přidal do kroku. Všichni věděli, že jejich životy visí na vlásku. Pokud si jich všimnou Gianti nebo Roboni — lidé, kteří sem byli zavlečeni ze Země a kteří byli svému novému panstvu zcela oddáni — pak neměly životy Dharkových lidí velkou cenu.

Dharkovi přeběhl mráz po zádech, když si vzpomněl na Zemi. Veškeré obyvatelstvo Gianti zablokováním mysli zbavili svobodné vůle. Lidé živořili jako otroci. Své vlastní životy zcela zanedbávali. Počet úmrtí rychle stoupal. Už zemřelo mnoho milionů lidí.

Dharkovi bylo jasné, jak minimální šanci na úspěch má jeho expedice. S několika stovkami mužů a s náhodně objevenou kosmickou lodí jiných bytostí se snažil bojovat proti Giantům a získat zpět Zemi. Pokud tam bude nadvláda tyranských Giantů ještě chvíli trvat, Země vymře. Už nebude člověka, kterého by Dhark mohl zachránit.

S výjimkou Robonů.

Jeho myšlenky opět přerušil přelet neosvětlené antigravitační desky. Ani nebylo vidět, zda jsou na ni Gianti nebo Roboni. Než se bzučení desky opět ztratilo v dálce, měl Dhark čas na přemýšlení o Robonech.

Byli to lidé. Pozemšťané, i oni patřili k duševně ztročeným lidem. Gianti je posbírali, zakonzervovali a převezli ve velkých

nákladních lodích ze slunečního systému sem na Robon. Kupodivu měli tady na Robonů, na rozdíl od Země, o každého jednotlivce zájem.

Roboni byli od okamžiku odkonzervování pány svého vědomí. Gianti však pro ně byli přáteli. Roboni jim sloužili a uctívali je coby Ochránce kosmu, jak se Gianti sami nazvali.

Roboni byli velice snaživí v případech, kdy šlo o to najít nepřátele Ochránců kosmu a zneškodnit je. Dhark a jeho přátelé to během uplynulých dní několikrát pocítili, když se jim v posledním okamžiku podařilo před Robony uniknout.

V křoví před ním cosi zachrastilo. Pak odtud vyběhlo zvíře velikosti zajíce a dlouhými skoky se ztratilo ve tmě.

Dharkova ruka pustila rukojeť paprskometu. Nic to nebylo. Ale stejně tak mohlo jít o nějaké nebezpečí. Zvířecí svět Robonů takové hrozby skrýval. To si zažili před chvílí, kdy se Petra Vonceva při překonávání řeky málem zmocnil obrovský krab.

Dharkovy myšlenky nyní směřovaly ke Cattanu, městu kolonistů na vzdálené planetě Hope ve dvouslunečném systému. Tam před rokem přistála loď pozemských kolonistů GALAXY. Odtud odstartovali s prstencovitou lodí POINT OF, aby opět našli ztracenou Zemi. Našli ji, ale našli ji v područí Giantů.

Od té doby se do Cattanu nevrátili. Co všechno se tam mohlo mezitím stát?

* * *

„Marc Etzel vaše pokusy povolil,“ řekl Bernd Eylers, bezpečnostní zmocněnec Cattanu. Stál ve velké hale na pozemku elektrárny. Pozoroval mohutnou aparaturu, která při všech nedostatcích improvizovaného sestavení přece jen působila impozantně.

„Jak se vám to povedlo?“ zeptal se Chris Shanton. „Dosud jsme mu přece tvrdili, že chceme postavit zaměřovací přístroj s velkým dosahem. Skutečně ví, oč jde? Že se nám možná podaří navázat spojení s Tajemnými?“

„No, tak detailně jsem s ním tu věc neprojednával,“ usmál se nenápadný muž Eylers. „On má stejně pořád strach. Kdyby se dozvěděl o možnosti, že se tu zjeví Tajemní, už by ze svého bunkru

asi nevylezl.“

Shanton se zašklebil. Mocný dvoumetrákový chlap sáhl po cigaretě. Z blízké energetické haly se ozývalo dunění agregátů.

„Ještě pořád jste mi neřekl, jak se vám to povedlo.“

Eylers se stále usmíval.

„Navštívil jsem ho a poradil mu, aby svůj tajný bunkr pod domem, víte kde . . .“, řekl a Shanton se chápavě zakřenil. „.. . aby tedy tento svůj tajný bunkr skutečně držel v tajnosti. Kdyby se o něm dozvěděli kolonisté, dělalo by to zlou krev. Guvernér, respektive jeho zástupce, má být při poplachu, jak známo, na svém místě a ne někde zalezlý pod zemí.“

„Zalezlý je to pravé slovo,“ zaradoval se Shanton. „Skutečně jste před ním řekl *zalezlý*?“

„Tak nějak.“

Eylers se díval na experta na vysoké energie Hadruma Ismarana, jenž na složitých přístrojích přeměřoval hodnoty hypervysílače. Muž od bezpečnosti pokračoval:

„Já jsem Etzelovi. . .“

„Tomu nýmandovi,“ sykl Shanton.

„.. . vysvětlil, že nemůžeme jednoduše sedět a dělat, že se nás ty prazvláštní děje v intergalaktickém poli netýkají. Pomysleme jenom na *stěhování národů* z tohoto sektoru Mléčné dráhy a na nevysvětlitelné výkyvy a výbuchy záření kosmických energií, jež už delší dobu konstatujeme.“

„Oukej,“ řekl Shanton.

„No, a pak jsem začal o vašich údajných pokusech na vylepšení prostorových zaměřovačů a řekl jsem, že je to činnost blízka vývoji hypervysílání.“

„Jak na to reagoval?“

„Inu, chtěl vědět víc. Mluvil o tom, jak *na sebe neupozorňovat, jak zůstat nezpozorováni*, a podobně. Řekl jsem mu, že náš pobyt na Hope je znám přinejmenším Nogkům, Amfiům a ještě několika jiným druhům bytostí. Takže by kontakt s nějakým dalším druhem nemusel být na škodu nebo také spíš by mohl být dobrý, aby nám vysvětlil něco, čemu nerozumíme. Dění kolem nás. Zkrátka a dobře pak souhlasil. Máte své pokusy však udržovat v tajnosti před veřejností. Etzel si myslí, že čím méně lidí o nich bude vědět, tím méně lidí si bude dělat hlavu z věcí, které stejně nemohou změnit. V

tomto ohledu s ním musím souhlasit.“

„Je to slaboch a nýmand,“ trval na svém Shanton.

„V poměru k Dharkovi určitě. Ostatně, jistěže jsem mu neřekl, že vaše poslední pokusy směřují ke spojení s Tajemnými.“

„Kdyby se nám nerozbila vysílačka,“ ozval se nyní Ismaran, „byli bychom s tím dnes už podstatně dál.“

Eylers a Shanton přikývli. Oba věděli, co má na mysli.

Když tehdy na vedlejším kontinentu objevili strojní jeskyni a prstencovitou loď, šlo o to dostavět POINT OF. Mezi agregáty, které čekaly na zabudování, byl i malý přístroj, v němž i přes jeho rozměry odborníci poznali výkonnou hypervysílačku.

S přístrojem se experimentovalo ještě předtím, než mohl být vestavěn do lodi. Podle všeho bylo navázáno spojení s cizími bytostmi. Zkušebně pronesená anglická věta byla z kosmu vrácena mimořádně hlubokým hlasem. Slovo za slovem.

Než bylo možno zjistit víc, vysílačka se přepálila a proto experti nemohli být zajedno.

Každopádně tu byla domněnka, že mohli navázat spojení s tajemnými staviteli průmyslového dómu a prstencovité lodi. Shantonovou a Ismaranovou snahou bylo obnovit toto spojení.

„Co říkají astrofyzikové?“ zeptal se Eylers. Měl na mysli jejich názor na záhadné energetické výboje daleko ve volném kosmu, jež Ismaran a Shanton náhodou odhalili při svých prvních pokusech. Přizvali si k tomu astrofyziky Craiga, Ossorna a Bentheima. Od rozpačitých vědců se pak dozvěděli, že se v intergalaktickém prostoru odehrávají děje, jež jsou běžné vědě nepochopitelné. Jak v normálním, tak v hyperprostoru se tam uvolňují energie, jež odpovídají současnému výbuchu 1000 supernov.

Bylo zřejmé, že od té chvíle neměli vědci klidu. Veškeré své vybavení si přenesli do Shantonovy haly.

„Ale my teď nemáme vysílačku Tajemných,“ odvětil Shanton na Ismaranovu poznámku. „Takže to zkusíme s tamhletou,“ ukázal na improvizované vysílací zařízení a pak zařídil, aby montéři vynesli anténu ven. Nyní už to bylo možné, když měli povolení ke zkouškám.

Bezpečnostní zmocněnec se otočil, že půjde. Shanton jej doprovodil ke dveřím: Minuli přitom některá měřicí zařízení kosmického záření a mezihvězdného magnetického prostoru. Eylers

se zastavil a podíval se na zapisovač.

„Hodnoty zase stoupají, že?“

Shanton se také podíval. I on spatřil na všech obrazovkách mírné stoupající křivku.

„Jednou to jde nahoru, jednou dolů,“ pravil.

Eylers se rozloučil a šel. Shanton zůstal mezi dveřmi. Chtěl počkat na montéry. Za chvíli dorazili v těžkých strojích a Shanton převzal velení.

Wren Craig si nevšímal montážních prací a stále sledoval zápisy hodnot. Vrtěl nad nimi hlavou, pak vytáhl svůj zápisník a pomocí kapesní kalkulačky si cosi prověřil. Potom se otočil a rychle kráčel ke Shantonovi.

„Kde hoří, Craigu?“ zeptal se Shanton, vyrušen od práce.

„Energetický ochranný zvon nad Cattanem je zásobován z, vlastních energetických zdrojů, že?“ ozvala se rétorická Craigova otázka.

„To ví každé malé dítě. Proč se ptáte?“

„Existuje možnost vést tam dodatečnou energii z elektrárny?“

Shanton zahodil cigaretu a obrátil se k vědci čelem.

„Zatraceně, co se děje?“

„Tady,“ řekl Craig a strčil mu pod nos fólii. „Vidíte to? Výkyvy intenzity a pak ten ostrý nárůst?“

„Ale to jsou přece fólie staré několik týdnů,“ ukázal Shanton na označení data.

„Takové mírné výkyvy registrujeme pokaždé před náhlým návalem silného záření. Obávám se, že nás to zase čeká. A jestli se nepletu, tentokrát půjde o krk,“ řekl s pohledem v zápisech.

„Zatraceně, to myslíte vážně? . . . Kdy by k tomu mělo dojít?“

„Za tři nebo čtyři hodiny. Pokuste se připojit nová vedení, aby mohl být ochranný štít dodatečně zesílen. Já se mezitím spojím s městským úřadem. Musejí zabezpečit poplach a pomocné prostředky.“

„Oukej, Craigu. Spoléhám na vás. Uvidíme, co ještě stačíme udělat.“

Shanton se vrhl do nového úkolu. Chtěl však ještě rychle dokončit starý. Zatímco byla venkovní anténa provizorně upevňována, dával již videofonem příkazy do elektrárny.

„Hele, podívej. Zapínaj energetické zvon. To zas asi přijde to děsný kosmický záření,“ pravil jeden kolonista své ženě. Stáli na ulici a dívali se na nebe.

Mezi nimi a oběma slunci se vytvořilo nažloutlé médium. Slabý vítr utichl. Cattan byl oddělen od okolního světa.

Většina obyvatel Cattanu si toho však nevšímal. Energetický ochranný zvon, jenž byl svého času zbudován jako ochrana proti kosmickému záření, byl absolutně neprodyšný a bezpečný. Tak nač si dělat hlavu?

Jen relativně málo lidí bylo informováno. Wren Craig měl pravdu. Po charakteristických počátečních výkyvech nastala skutečná záplava záření. Hodnoty rapidně stouply a blížily se dosavadnímu maximu.

Chris Shanton mezitím vzrušeně konzultoval situaci s Bebe Rubánsou, expertem ochranného zvonu. Seděli v elektrárně, před sebou na stole rozložené fólie a plány.

„Oukey, Shantone,“ pravil Rubansa starostlivě. „Klidně dovedeme kabely k jednotlivým projektorům. Ale ty jsou dimenzovány jen na určité množství energie. Pokud jim dáme víc šňávy, může se stát, že přestanou fungovat a my se octneme nechráněni pod bombardováním záření.“ Zavrtěl hlavou. „Já si tedy vůbec neumím představit, kde a jak to záření vzniká. To musí být reakce, která . . .“ Afričan hledal slova, „která musí mít rozměry tvoření nebo kataklyzmatického ničení hmoty. Kde se to má odehrávat?“

„Astrofyzici se domnívají, že ve vzdálenosti přibližně 19000 až 21 000 světelných let. Mimo naši Galaxii. Ve volném prostoru. Já si pod tím neumím nic představit.“

Shanton sáhl po videofonu. Na malé obrazovce se objevil vedoucí směny pokladačů kabelů.

„Kabely budou položeny až ke všem osmi projektorům,“ určoval Shanton. „Pracujte, jak nejrychleji dokážete. Po zhotovení provedte krátký zkušební provoz a tak dále, vy znáte předpisy. Snažte se bez dalších příkazů. Každá minuta, o kterou budete hotoví dříve, se počítá. Za chvíli tu nastane pěkné dusno. Oukey?“

„Oukey, pane Shantone. Už jsme skoro hotoví. Šest spojení je už provozuschopných.“

Shanton vypnul spojení. Blikající zelená kontrolka mu oznamovala, že ho někdo volá. Byl to Craig.

„Shantone!“ Jinak klidný vědec byl nyní očividně rozrušen. „Je u vás Rubansa?“

Šéftechnik namísto odpovědi otočil videofon tak, aby Craig Rubansu viděl.

„Rubanso, zvon začíná propouštět. Učinili jste vše pro jeho zesílení?“

„Zvon že propouští?“ vyjel Rubansa. „To není možné. Dosud záření vždy stoprocentně zadržel.“

„Dosud je dosud. Máme tam venku záření, které překračuje vše, co tu kdy bylo. Zatím jsme naměřili 130 procent dřívějšího maxima. A bude to ještě víc, to se spolehneme. Křivka zatím nenaznačuje klesající tendenci. Vyhlásíme poplach, až to bude 150 procent.“

„V pořádku.“ Rubansa se přizpůsobil změně situace. „Zůstaneme ve spojení. Navrhují posílit projektory, teprve až záření dosáhne nebezpečných hodnot pod štítem. Čím déle budeme moci vydržet přetížení, tím větší budou šance, že projektory dostatečně dlouho vydrží předimenzovanou zásobu energií.“

„Pámbů s námi,“ řekl Craig a vypnul spojení.

Rubansa se podíval na šéftechnika.

„Co uděláme, jestli...?“ své obavy nevyslovil docela.

Shanton mu ale porozuměl.

„Zatraceně ...“ řekl jen.

* * *

Jane Hookerová stála v kuchyňce uvnitř aerodozéro a připravovala večeři manželovi, Ohio Kidovi a jeho lidem. Vtom se ozvali videofonem z Cattanu. Když stiskla tlačítko, na obrazovce se objevila tvář spojového technika z hlavní stanice. I na malé obrazovce poznala, jak je ten muž rozrušen.

„Poplach kvůli záření,“ řekl rychle, jakmile spatřil Jane. „Máme dosud nebyvalé hodnoty záření. Musíte se ihned dostat do bezpečí. Zalarmujte všechny na kontinentu čtyři.“

„A kam máme jít?“ zeptala se Jane zaskočeně. „Průzkumným člunem je to do Cattanu hodina . . .“

„Postarejte se, abyste se do bezpečí dostali co nejrychleji,“

zopakoval technik. „Máme poplach dokonce i tady pod ochranným zvonem. Lidé mají příkaz skrýt se v bunkrech a po sklepích. To je vše. Konec.“

Obrazovka zhasla. Jane Hookerová osaměla.

Dobře věděla, v jakém nebezpečí se tu ona a přítomní muži nacházejí. Jestliže už i zvon nad Cattanem propouštěl záření, pak ...

Musela ihned jednat.

Její muž Art byl s ostatními v jedné z šachet, kde Tajemní dolovali rudu supertěžkého kovu. Červená ruda se stále ještě nedala oddělit od podloží. Dosud odolávala všem snahám metalurgů a nevydávala svá tajemství. Přesto anebo právě proto byla středem zájmu Arta Hookera a jeho mužů. Ti právě metr po metru studovali systém šachet a štol. Byli přesvědčeni, že důl ještě neznají dokonale.

Jane k sobě strhla videofon a zapnula ho.

„Haló, Arte! Haló, Arte! Nejvyšší nebezpečí. Cattan právě vydal varování před zářením.“

Sice zapnula videofon a mluvila na něj, ale obrazovka zůstala temná. Už několikrát navazovala s muži v podzemí spojení, ne vždy to vyšlo. Těžký kov zřejmě v určitém úhlu odrážel rádiové vlny.

Jindy by počkala, až se některý z mužů objeví ve vhodnějším úhlu a ozve se, ale nyní nebyl čas. Teď o životě a smrti rozhodovaly vteřiny.

Utíkala ke vchodu do štol.

„Vylezte ven!“ křikla co nejvíc nahlas.

Muži ji uslyšeli a poslechli.

Jane počkala, dokud nestáli všichni vedle ní, a pak jim podala zprávu.

Netrvalo ani minutu a už byli všichni v aerodozéro. Hooker s těžkým strojem odstartoval a vysokým skokem se dostal do nedalekého transmiteru. Přistál před průhlednou rampou, jež uvnitř skrývala mírně stoupající schodiště, vedoucí do velkého kovového prstence.

Hooker opustil dozér jako poslední. Vypnul stroje a zajistil vstup. Zároveň si automaticky hodil přes rameno vak s nejnужnějším proviantem a vybavením.

Jane a Ohio se skupinou čekali mezitím už na rampě. Stáli před kovovým prstencem, obklopujícím stolu.

„No tak, do toho. Nač ještě čekáte,“ řekl Hooker.

„Do toho,“ řekl Ralf Ball, rozhlédl se, udělal dva kroky kupředu a

... zmizel.

Ohio a druzí dva muži jej následovali. Pak zůstali ještě Jane a Art.

Přestože Jane věděla, že je průchod transmitterem bezpečný a rychlý, že ho člověk ani nepocítí, zaváhala. Podívala se na Artu. Pak, když jí položil ruku na rameno, spolu s ním odhodlaně vstoupila. Všemi smysly se snažila zachytit okamžik přenosu, o kterém vědci věděli, že funguje, ale nedokázali vysvětlit *jak*. Za přijatelnou platila teorie, že každá hmota, která do transmitteru vešla, byla nejdříve atom po atomu prozkoumána. Informace pak byla vyslána přijímači. Za ni v hyperenergetickém impulzu následovala přeměněná hmota. V přijímači byla podle šablony opět sestavena.

Vědci si byli vědomi nedostatečnosti svého vysvětlení. Dokud však nevěděli nic přesnějšího, raději se drželi teorie na slabých nohou, než aby si přiznali, že nevědí vlastně vůbec nic.

Jane nepocítila ani náznak nějaké změny.

Žádnou závrať, žádné elektrické mravenčení po těle, žádný pocit padání, žádné kratičké bezvědomí.

Nechala oči otevřené, ale změna prostoru proběhla příliš rychle.

Jedním krokem se jednoduše octla někde jinde.

Místnost byla intenzívně modře osvětlena. Celou dobu na rameni cítila manželovu paži. Nyní ale byla daleko od kontinentu čtyři, v gigantické průmyslové jeskyni na Deluge.

„No, tak jste tu. Doufejme, že tady budeme před tím zatraceným zářením v bezpečí,“ řekl Ohio. Se svými třemi muži stál vedle rampy, podobné té na kontinentu čtyři.

„Byli jsme na čtyřce jenom my, co tu stojíme?“ zeptal se pro pořádek Art Hooker, i když jistě věděl, že jich tam víc nebylo.

„Netuším, kdo by tam mohl být ještě kromě nás,“ potvrdil Ed Coward. „Když se kov projevil jako netěžitelný, zůstali jsme jenom my. Co ale kdybychom odtud šli pryč?“

„Fajn. Jdeme ven,“ přitakal Hooker.

Brána z transmitního prostoru se tiše otevřela. Jane a muži šli rychle ven. Přestože vlastně neměli vůči transmitteru žádných námitek, byli rádi, že jej mohou opustit.

Nacházeli se v průmyslovém dómu nedaleko modrého osvětlovacího prstence, volně se vznášejícího v prostoru. Opět slyšeli obvyklé dunění obrovitých strojů. Tady byli sami, avšak v

jeskyni, kde byla nalezena POINT OF, museli nějací lidé být.

„Zavoláme si Pullmana,“ navrhl Ohio. Soustředil se a dal myšlenkový příkaz dopravnímu prostředku, jenž tu zůstal z dob Tajemných.

Už si na bezvadný chod přístrojů Tajemných zvykli, takže se ani nikdo nepodivoval, když o třicet vteřin později dorazilo ono podivné vozidlo:

Lidé ho nazvali Pullman. Sestávalo ze čtrnácti metrových koulí, které k lidem dorazily v řadě. Tiše zastavily a zformovaly se do dvou paralelních řad po sedmi. Z perlovitě se lesknoucích koulí vyjely tyče a pospojovaly koule mezi sebou. Pak se vrchní poloviny koulí otevřely do 90 stupňů. Tím vzniklo 14 sedaček, jež však člověku příliš pohodlné nebyly. I na tomhle bylo znát, že Tajemní museli mít jinou tělesnou konstrukci než člověk.

Tělesnou konstrukci?

Pokaždé, když přišla řeč na Tajemné, lidé pořádně nevěděli, zda o nich mluvit v minulém nebo v přítomném čase. Cožpak se dalo předpokládat, že by se bytosti, jež sestavily okolní technické zázraky, nebyly schopny ubránit jakémukoliv nepříteli či nepříznivým kosmickým vlivům?

Jejich přístroje fungovaly bez závad ještě tisíc let poté, co byly postaveny.

Na to si lidé z Hope mezitím už zvykli.

Tím překvapenější byli Hookerovi a Ohiovi muži, když Pullman po několika stech metrech jízdy náhle zpomalil a pak se zastavil.

„Co je?“ lekl se Ohio. „Dal jsem ty věci přece rozkaz, aby nás dopravila k východu. Copak už tady taky mají závady?“

Zatím vše pracovalo bezchybně.

Náhle seděli ve tmě. Prstenec osvětlení průmyslového dómu, majícího 30 kilometrů v průměru, zhasl. Stejně tak zhasla světla ve stěnách a u stropu.

Dunění strojů se také změnilo. Nejdříve byly slyšet hlasité, kovově znějící úderý a potom vše utichlo.

„Zvuky vypínání,“ poznamenal Art Hooker ze tmy.

„Arte, co se to mohlo stát?“ zeptala se ho manželka. „Proč stroje už nevyrobějí?“

„Třeba si Tajemní přestali hrát,“ pokusil se Ohio o žert. Rozsvítil kapesní svítilnu a sklouzl ze sedačky na podlahu. Tečička světla vypadala v dómu, vysokém 1000 metrů, ztraceně.

I ostatní muži nyní rozsvítili své lampy, ale Art Hooker vydal obvyklý příkaz:

„Setřít energií. Nevíme, jak dlouho tu, zůstaneme třet. Kromě toho navrhuji prověřit existující zásoby potravin a vody.“

„Nepreháněj, Arte,“ ozval se Ohio. „Sice nechápu, oč tady kráčí, ale jsem si jistě, že se to za chvíli zase rozjede.“

„Opatrně,“ namítal Hooker. „Asi je tu nyní všechno vypnuto. To musí mít závažný důvod. Kdo ví, co se mohlo stát.“

„Třeba vůbec nic. Každopádně ne tady,“ řekla Jane. V obrovitém temném prostoru se cítila opuštěná a maličká. Kromě toho tu vládlo strašidelné ticho. Průmyslový dóm byl příliš veliký, než aby přenášel ozvěnu slabých lidských hlasů.

„Ty stroje přece něco vyráběly,“ pokoušel se Red Ball o nějaké vysvětlení. „Nevíme, co vyráběly, nevíme, jakým způsobem sem dopravovaly surovinu a kde jsou konečné výrobky.“

„Chytřej chlapeček,“ zasmál se Tey Clifford.

„No jo, a teď právě zarazily výrobu,“ nedal se Ball rušit. „Někdo řek: a dost a vypnul někde nějaký tlačítko.“

„Možné to je,“ přitakal Hooker, „ale pro nás by teď nemělo být příliš důležité, proč je tu všechno vypnuto. Nemůžeme tu zůstat stát a čekat, až se světlo rozsvítí a Pullman zase rozjede. Nejdřív se potřebujeme najíst a napít.“

„A čeho? A kde?“ zeptal se Ball.

„Přece v kantýně. Stejně mám už hlad,“ poznamenal Ed Coward. „Je to k ní asi dvacet kilometrů . . . anebo bysme mohli vyjít ven a pokusit se dovolat do Cattanu, aby nám poslali vznášedlo ...?“

„Na záření jsi zapomněl, co?“ zabručel Ohio. „Příště zapomeneš dejchat a omylem se udusíš. Dyť přece nemůžeme ven. Alespoň teď ne.“

„Jo tak,“ pravil Ed.

* * *

„Poplach! Poplach! Všem obyvatelům Cattanu.“ Veškeré videoobrazovky se rozzářily. Na nich tvář Bernda Eylerse. Ostré vrásky kolem úst a očí hovořily jasnou řečí o jeho starostech.

„Jak všichni víte, v minulé době jsme několikrát překonávali vliv silného kosmického záření. Proto jsme nad městem vybudovali ener-

getický ochranný zvon. Dosud nás před veškerým škodlivým zářením uchránil. Co vám ale chci nyní říci, je ...“

Eylers vložil do řeči drobnou pauzu. Pak pokračoval klidným tónem.

„Tam venku už několik hodin opět narůstají hodnoty záření. Je o něco silnější než dřív, a proto ho náš ochranný zvon trochu propouští. Nehrozí nám sice nebezpečí, ale naši vědci jsou, jak známo, opatrní lidé.“

Eylers se při náznaku vtipu pousmál.

„Učenci jsou tedy toho názoru, že bychom si měli obstarat ještě další ochranu před zářením a že se máme okamžitě odebrat do bunkrů a sklepení či jiných podzemních místností. Zůstaňte tam, dokud vám videofonem neoznámíme, že poplach končí.“

Bezpečnostní zmocněnec chvilku zaváhal, jako by v duchu zvažoval, zda řekl všechno.

„Zůstaňte klidní,“ dodal pak. „Opakuji. Není důvodu k obavám. Zůstaňte klidní, i kdyby vyhlášení konce poplachu na sebe chvíli dalo čekat. Koneckonců nemůžeme záření nijak zastavit, můžeme jen vyčkat, než se jeho intenzita začne snižovat. Ještě jednou: zůstaňte klidní. Konec.“

„Výborně. Opravdu výborně,“ pokyvoval hlavou Vince Ossorn, jeden z Craigových kolegů. „Vysvětlil jste to lidem tak, že jste v nich neprobudil strach.“ Ossorn přecházel po místnosti v hlavní vysílací stanici Cattanu sem a tam a neustále se bouchal pěstí do otevřené dlaně.

„Kdyby lidi tušili, jak velké množství záření už teď prochází ochranným štítem, zpanikařili by,“ poznamenal Eylers suše. I on byl nervózní a poklepal protézou levého předloktí o stůl.

„Před chvílí jste říkal, že záření není normální. Jak jste to myslel?“ „Není to normální záření,“ pokrčil Ossorn rameny. „Tak co je to?“

„K přesnému určení nemáme ty pravé přístroje ... chci říct, že je neznáme. Neexistují. Naše přístroje sice změří jeho sílu, ale už nám pokaždé nepovědí, *o jaké záření* vlastně jde ...“

„Máte nějakou domněnku, co je vyvolává?“

„To kdybychom věděli, věděli bychom také, o jaké záření jde. Víme, že je to hyperzáření, což znamená, že se pohybuje bez časově změřitelných ztrát. Ted'. Tady. Někde tam .. . Mám domněnku, ale

nedokáží ji ničím podložit, proto také nemohu nijak potvrdit její správnost.“

„Sem s ní.“

„Záření možná vzniká srážkou hmoty s antihmotou,“ pravil Ossorn tajuplně. „Když se oba druhy hmoty setkají, rozmělní se v záření čisté energie. To by bylo jedno možné vysvětlení obrovského uvolnění energie na Gaka.“

„Co je Gaka?“

„Jo tak. Naše zkratka pro galaktický katastrofický bod. Je to ono místo, které leží mimo náš systém Mléčné dráhy ve volném prostoru a z něhož vychází to neuvěřitelné množství energie. Myslím si. . .“

Přerušil ho videofon. Na obrazovce se objevil kolega Craig a tvářil se nanejvýš zděšeně.

„Je tam Eylers?“

„Oukej,“ řekl bezpečnostní zmocněnec. „Co se děje, Craigu? Nevypadáte jako posel dobrých zpráv.“

„K čertu s vaším suchým humorem, Eylersi! Jsme na 150 procentech dosavadního maxima. Jestli to tak půjde dál, budeme muset projektory napojit dodatečnou energií. Chtěl jsem vám to říct, jen pro případ, že by některý projektor nevydržel.“

„Co by se pak stalo s našimi dalšími ochrannými sektory?“ zeptal se Eylers.

„Pak se rozpadne celý ochranný energetický zvon. Což by znamenalo ty nejtěžší, pokud ne hned smrtelné následky pro všechny obyvatele Cattanu během jediné vteřiny.“

Eylers rozuměl.

„Tak tak je to,“ špitl. „Beru to na sebe . . .“

Eylers sáhl po videofonu a nechal se spojit s vysílací centrálou. Hned nato se na obrazovce objevil vedoucí směny Jannausch. Ti dva se znali.

„Jannauschi, kdy by mělo dojít k dalšímu kontaktu s POINT OF?“ „Chcete vysílat na loď?“ Podle Jannauschova tónu v hlase bylo znát, že něco nesouhlasí.

„Ano. Chci dát Renu Dharkovi o naší situaci vědět. Možná jsme v akutním nebezpečí. Když . . .“

„Další slova si můžete ušetřit,“ řekl Jannausch ztěžka. „Nemůžeme volat POINT OF a ona nás taky ne.“

„Proč?“

„Veškerý hyperspojový provoz se složil. Nefunguje.“

„Kdy?“ vykřikl Vince Ossorn.

„Asi před hodinou. Ještě jsme stačili vyslat zprávu o poplachu na kontinent čtyři a taky jsme ještě dostali odpověď. Ani ne pět minut nato ohlásil strážný u hyperpřijímače, že je veškerý hyperspojový provoz rušen.“

„Možná jenom váš přístroj?“ namítl Ossorn.

„Určitě ne. Přístroj pracuje. Něco ho ruší. Ale co? Jednoduše řečeno si myslím, že nosná oblast hypervysílání, subetér, je natolik přetížen energií, že není schopen přenášet vlny.“

Eylers sevřel rty. Beze slova vypnul spojení. Obrátil se k Ossornovi.

„Vypadá to, jako bychom byli v koncích.“ pravil. „Mám poslat všechny techniky do sklepů? I techniky v elektrárně, spojaře a tak?“

„Myslím, že to nemá smysl,“ odvětil Ossorn. „To, co těch pár metrů země ještě zadrží, je minimum. Kromě toho bychom takovým vystěhováním důležitých osob vyvolali skutečnou paniku. Ne. Já rádím, abychom vše nechali, jak to je. Jestli má dojít ke krajnostem, Craig už nás zalarmuje. Je mimo jiné ve spojení s šéflékařem Parkem Vegou.“

„Celá ta naše aktivita mi připadá směšná,“ řekl Eylers. „Jako hmyz, který začne bezcílně šílet, když mu vezmete kus hovězího, na kterém hodoval. Možná se právě na onom galaktickém katastrofickém místě děje něco, co nás všechny na téhle planetě sežehne. Něco jako gigantický plamen z hyperprostoru, kterého si ani nestačíme všimnout, než nás zabije. Ale zatím ještě žijeme. Vyčkejme času.“

* * *

„Aktivita Giantů je obdivuhodná,“ pravil Arc Doorn. Z úkrytu v křoví sledoval další kosmickou loď.

„To je už sedmá během čtvrt hodiny. A všechno těžká třída. Malé lodě jsem ani nepočítal.“

Skupina si dopřála krátký odpočinek.

Ze stanoviště na terénní vlně bylo prostranství mezi městem Starlightem a letištěm dobře přehledné.

Ozvaly se opatrné kroky. Přišel Ren Dhark. Usedl ke svým čtyřem mužům.

„Opatrně, tiše,“ šeptal. „V okolí jsou hlídky Robonů. Tři jsem viděl. Mají s sebou něco jako buď nehumanoidní roboty, nebo zvířata. Na dálku to vypadá jako protáhlý pes.“

„A viděls taky slonovinovou věž, ve které sedí Cal?“ žertoval Voncev.

„Bohužel,“ odvětil Dhark. „Moje domněnka, že se pět vedoucích Giantů zdržuje v nápadné budově, se nepotvrdila. Jak se to vezme, buď je tu *všechno* nápadné, anebo vůbec nic.“

„No jo,“ ozval se Manu Čobe. „Ale to to tady můžeme pročesávat celou věčnost.“

„Přesto. Jdeme dál,“ trval na svém Dhark. „Čím lépe poznáme okolí Starlightu, tím lépe pro nás. Tady padne rozhodnutí. Tady musí padnout. Pokud brzy nedocílíme úspěchu, můžeme už lidstvo definitivně odepsat.“

„Zapomínáš na nejlepší exempláře,“ pokoušel se Voncev zvednout Dharkovu náladu.

„Hlavně na tebe,“ odvětil Dhark. „Vyložíme tě na vzdálené osamělé planetě s nějakou mimořádně milou Gianticí. Založíte si tam generaci nových bytostí. Ale teď půjdeme. Pozor na hlídky Robonů.“

„Myslíte, že hledají nás?“ ptal se Warren.

„To určitě,“ odvětil Manu Čobe tiše. „Ren a já jsme přece dnes večer vykonali návštěvu Starlightu a přitom jsme byli nepříjemně nápadní. Křik dvojčat Snideových po Stopulosově smrti nám nasadil na krk spoustu Robonů. A taky jsme sestřelili jednu antigravitační desku. Docela určitě už naplnili své počítače fakty a teď jsou všichni o naší přítomnosti dobře informováni.“

Ren Dhark zvedl ruku.

„Zůstaňte pospolu,“ nařídil. „Jako skupinka budeme méně nápadní. Viděl jsem, že Roboni také chodí po skupinkách a nikoliv v rojnicích.“

Jejich pochod byl napohled strašidelný.

Vpravo a před nimi pulzovala aktivita města a letiště. Vlevo zelo neosvětlené prostranství. Přesto to vypadalo, že i tam jsou ulice. Občas tam probleskla světla, která se dala přisoudit nějakým vozidlům.

Krajina byla i nadále zvlněná a porostlá křovinami. Terénní vlny však nedosahovaly větších rozdílů než dvou metrů.

„Nemůžeme to tady prozkoumat důkladně,“ šeptal Voncev po

chvíli. „Kde máme začít a kde přestat? Copak tady můžeme uvažovat v pozemských dimenzích? Copak musí Cal sedět v té největší a nejhonosnější budově jako vlády na Zemi ? Co když je těch pět Giantů uzavřeno v jedné malé místnosti, odkud telepatickou cestou vydávají rozkazy? Navrhují, abychom se vrátili a zesnovali nový plán.“

Ren Dhark chtěl nato něco říct, avšak v křoví před ním cosi zašustilo. Podle zvuků muselo jít o něco většího. Vtom se větve u země rozdělily a ve vzdálenosti asi 20 metrů vylezlo ven cosi nízkého a podlouhlého a namířilo si to přímo k malé skupince. Bytost měla velikost plížíciho se muže, ale pohybovala se podstatně rychleji, než to dokáže člověk po čtyřech.

„Pes Robonů!“ zasyčel Ren Dhark. Už držel v ruce paprskomet.

Vtom se po obou stranách křoví vynořily stíny.

Lidé. Roboni!

„Stát! Zůstaňte stát!“

Ren Dhark se obrátil ke svým lidem.

„Střílet, jen když to bude bezpodmínečně nutné,“ vyhrkl. Pak se zase rychle otočil, protože zvíře se rychle blížilo.

Voncev potlačil výkřik. Jeho ruční svítilna se zableskla. V zářivém světle se objevila mimořádné ošklivá kreatura.

Byla téměř dva metry dlouhá a 40 centimetrů široká. Černohnědý lesklý trup byl pokryt chitinově vyhlížejícím pancířem. Po obou bocích bylo asi deset krátkých, silných nohou. Ale nejošklivější na něm byla hlava. Byla špičatá a vyrůstala z ní dlouhá tykadla, jako pěst velké, černé oči a pár pevných kleštiček.

Voncev, jemuž za krkem seděl ještě nedávný strach, okamžitě vystřelil. Obří reptil byl zásahem paprsku otočen na záda a napůl ho to spálilo. Ležel tiše. Pak Voncev vystřelil znovu: doprostřed skupiny křovisek, u níž se objevili Roboni.

Všichni kromě Vonceva sebou hodili na zem. Jen on sám ještě stál zpříma. Převzal iniciativu. Teď ji nesměl pustit z rukou.

„Ruce vzhůru!“ křikl anglicky, což mu Roboni museli rozumět, protože to byli koneckonců lidé, pozemšťané. Až na ztracenou schopnost vybavit si domovskou planetu a na naprostou podrázenost Giantům se ničím nelišili od normálních lidí.

Roboni si zřejmě mysleli, že proti skupince nepřátel postačí jejich pes, který disponoval jedem nebo něčím takovým, a proto byli rych-

lým Voncevovým jednáním zaskočení. Křoví náhle vzplálo a osvětlilo čtyři Robony, stojící po dvou vedle plamenů.

„Tak šup, jděte,“ křikl. „Pochyptejte ty chlapy.“ A zároveň také vykročil. V pravidelných krátkých intervalech vyšlehla z paprskometu nad hlavy dokonale překvapených Robonů dávka.

Než k nim Voncev dorazil, vytáhli zbraně i Warren a Dhark. Měli paralyzátory.

Vystřelili po Robonech a ti omráčení padli k zemi. Na několik hodin byli vyřazeni z boje.

„Takže tady maj takovýdle hnusný bestie,“ pozoroval Voncev zdechlinu zvířete před sebou. „To si je vochočili Gianti, protože lidi tu nejsou ještě tak dlouho, aby to dokázali. Takováhle mrcha mě před chvílí napadla v řece.“

Vypadalo to, že se zajímá jen o to zvíře, ale Ren Dhark ho už popoháněl dál.

„Rychle pryč odtud. Hořící křoví je vidět hodně daleko. A kromě toho je možné zaměřit energii paprskometů.“

„Kam jdeme?“ zeptal se Čobe.

„Nazpátek.“

Bylo velmi dobře slyšet, jak se Renu Dharkovi toto rozhodnutí přičítá.

Arc Doorn se rozběhl. Opatrně prohlížel bezprostřední okolí.

„Vezměme si přece antigravitační desku Robonů. Myslel jsem si, že tady někde nablízku musí být, a taky jsem ji našel. Proč bychom měli chodit, když můžeme létat?“

„Oukej,“ přitakal Dhark. Uměl na těch jednoduchých strojích létat, protože je už několikrát použil. Bez dalších slov vykročil směrem, naznačovaným Doornem.

Antigravitační deska ležela na zemi jako temná skvrna. Ren Dhark se jedním skokem octl v pilotním křesle otevřeného letounu. Odstínil svoji ruční svítilnu, aby se přece jen podíval na palubní přístroje, kdyby Gianti používali vícero typů takových letounů.

Oddechl si, když zjistil, že je to zařízení, které zná. Jeho čtyři druzi mezitím nastoupili, lehli si a chytili se nízkého zábradlí.

„Pozor,“ sykl Dhark. Zapnul energetický zdroj a chtěl aktivovat antigrav. Vtom mu Doorn položil ruku na rameno.

„Tam.“

Víc toho Sibiřan nemusel říkat. Ukazoval k letišti.

Tam právě stoupalo k nebi velké množství světelných bodů. Byly podstatně menší a slabší než záře pohonu velkých lodí, téměř připomínaly jiskry ohně.

A vyrazily přímo ve směru, kde se nacházel Dhark se svými lidmi.

„Malé lodě,“ šeptal Dhark. „Letí sem. Musíme ... všichni dolů z desky,“ vykřikl náhle. „No tak, dělejte. Je jen jedna možnost, jak jim zamotat hlavu.“

Jeho druzi netušili, co plánuje, ale důvěřovali mu. Zatímco cosi dělal s řízením desky, seskočili z ní dolů do písku.

Energetický zdroj zařval a deska vyrazila do výšky. Ren Dhark setrval do poslední chvíle na sedačce, a když se zdroj nadechl k záběru, jednoduše se překotil do tmy. Do písku spadl poměrný měkce. Jenom prodlouženými zády narazil na něco tvrdého.

První, co si pak uvědomil, byly nadávky Arca Doorna. Tím tvrdým předmětem byla Sibiřanova hlava. Naštěstí se však ani jemu, ani Dharkovi nic zlého nestalo.

Muži mlčeli.

Nad nimi bylo slyšet rychle se vzdalující antigravitační desku.

Petr Voncev otevřel ústa, aby vyjádřil pochybnosti o úspěchu takového manévru, ale dostal odpověď, aniž by se zeptal.

Malé lodě nad letištěm změnily směr.

Letěly nyní těsněji při sobě, jako by se snažily mezi sebou cosi sevřít.

Jako by něco obkličovaly.

Dráhy energetických střel vypadaly z dálky jako nevinný ohňostroj. Stejně tak vypadal i malý ohnivý míč, který se vytvořil v místě střetu drah paprsků.

„U všech planet. Chtěli nás vygumovat,“ řekl Rul Warren. „Jaks to vytušil, Rene?“

Dhark pokrčil rameny.

„Teď se rychle ztratíme,“ řekl. „Pokud si Gianti myslí, že nás dostali, tak nám dopřáli chvíli oddechu. Rychle, zpět do úkrytu.“

* * *

Posádku POINT OF vyhnal z kajut další poplach.

„Poplach! Poplach!“ ozývalo se z centrálního komunikátoru.

„Lod' k boji připravit!“ Teprve po několika vteřinách dodal hlas muže, který poplach vyhlásil, Ralfa Larsena: „Toto je jenom cvičení.“

Výkřiky, nadávky, vtipy, smích. Dusající kroky, bouchání dveří a zamykání.

Janoš Szardak, nynější Larsenův zástupce, si dával dobrý pozor, aby při poplachu proběhlo všechno tak, jak má.

Vyšlo to bezvadně.

Skutečnost, že posádka POINT OF sestávala z bývalé posádky GALAXY a že šlo o specialisty pro kosmické lety, nezabraňovala tomu, aby od ní požadovali stálou bojovou připravenost.

Pokud to či ono oddělení nebylo dostatečně rychlé, Szardak si ho pak vycvičil.

„Otrokáři,“ zaslechl kdysi poznámku jednoho z mužů, které nechal několikrát zopakovat poplach. Nepotrestal ho. Sám jen dodal: „Lepší živý otrok než mrtvý lenoch.“

Nechal cvičení zopakovat, přestože dopadlo dobře. Avšak tentokrát se připojil i on sám. Stejně jako ostatní muži se uložil do kajuty a při zaznění poplachu vyběhl ven a spurtoval do jedné ze zbraňových centrál prstencovité lodi.

Byl prvním, kdo usedl za řízení zbraní. Pak vstal z křesla a pohled, umocněný kontaktními čočkami, které nosil, zabodl do přítomných mužů.

„Nemyslete si, že je dril požadovaný vedením lodi neúčelný,“ řekl „Nezapomínejte, že na rychlosti, jakou se dostavíte na svá stanoviště, může záležet váš život. Ano, váš, váš a váš,“ zapíchl zlehka ukazováček do hrudí tří nejbližší stojících mužů. „Je tu kolem nás dost a dost cizích kosmických lodí, které touží proměnit POINT OF v obláček prachu. Nikdy na to nezapomínejte. Nikdy!“

„Dobrá práce, Szardaku,“ pochválil ho Ralf Larsen, když se Szardak vrátí! do velínu lodí. „S takovým mužstvem se můžeme klidně postavit jakémukoliv křížníku pozemské kosmické flotily.“

„Pokud Země bude ještě někdy nějakou mít.“

Těmito suchými slovy Szardak opět připomenul zcela nevyjasněnou situaci, ve které se nacházeli. Už jedenáct dní nezaslechli nic o Dharkově skupině, nacházející se na vedlejší planetě, na Robonu. Podle dohody se měl Larsen pustit do akce za 14 dní poté, co by se Dhark neozval.

POINT OF zakotvila na Mountsu, sousední planetě Robonu dál od slunce. Jako Mounts ji lidé nazvali podle hornatého povrchu. Poblíž POINT OF stály ještě dvě ukořistěné giantské lodě: jedna o průměru 400 metrů a druhá — záchranná loď -- měla průměr 750 metrů.

Zatímco čekali na Dharka, vyslal Larsen vědce, aby na lodích studovali giantskou techniku. Už nyní měli nasbíranou řadu důležitých poznatků.

„Kdybychom ve vysvobození Země nevěřili, mohli bychom rovnou složit ruce do klína,“ odvětil Larsen. „A musím podotknout, že nás tato víra zavedla až do domova Giantů. Je to tak?“

„Věci se blíží svému rozuzlení,“ uhnul Szardak. „Ostatně, co naši biologové mezitím zjistili o Mountících?“

„Máte na mysli zdejší bytostí, podobné obřím želvám? To je pro naše vědce vyslovená pokladnice poznání. Zjistili, že jsou mírně inteligentní, ale že se dorozumívají telepaticky. Zajímavá je i metamorfóza, kterou během svého dlouhého vývoje prodělávají,“

„Vyrůstají na tyčích,“ podotkl Szardak, aby připomenul nedávné dobrodružství.

„Je toho ještě víc. Učenci se domnívají, že se sice klubou z vajíček, avšak že dlouho prodělávají vývojovou fázi, kterou lze nazvat jen jako rostlinnou.“

„To není možné,“ namítl Szardak skepticky.

„Naši vědci jsou o tom přesvědčeni. Kdyby bylo po jejich, tak můžeme zůstat na Mountsu třet ještě pár měsíců,“ pokrčil Larsen rameny. „Ale mně hoří země pod nohama. Nejistota osudu Dharka a jeho lidí mě stojí víc nervů než nějaká bitva, to mi věřte.“

„Brzy uplyne dohodnutá lhůta,“ řekl Szardak a přelétl pohledem přístroje velínu.

„Pak budeme moci jednat. Navrhuji, abychom nejdříve v několika giantských čockách přelétli na Robon. Tyto malé giantské lodě nebudou příliš nápadné. Určitě ne tolik jako naše Blesky. Přistaneme na noční straně u některého z měst a pokusíme se zjistit situaci. Pak uvidíme, co dál.“

„Jste si vědom hrozícího nebezpečí? Vždyť chcete nalézt Dharka na planetě plné nepřátel.“

„Kdybych nevěřil, že Dharkovu skupinu najdu, nemusel bych tam letět.“ Szardak použil stejná slova jako právě Larsen. Ten si jen po-

vzdechl.

„Oukej, Szardaku. Svěřuji vám už teď tuto nepříliš příjemnou výpravu, pokud by se měla po uplynutí termínu konat.“

Oba muži zmlkli.

„Získal Per Viking od svých Giantů nějaké další novinky?“ přerušil Szardak po chvíli ticho.

„Pořád stejně. Lékaři stále dumají, proč si Gianti, zajatci z obou ukořistěných lodí, vybrali právě Pera Vikinga, aby ho uznali za Ochránce kosmu a tím za sobě rovného.“

Szardak se zašklebil. Jeho tváří to dodalo křivý výraz, protože zčásti z plastiku zformovaný nos se nepohnul.

„Ale máme mezi sebou aspoň někoho, kdo za nás mezi Gianty může ztratit dobré slovo, kdybychom se jim dostali do pařátů. A těch mají ty čtyřruké stvůry víc než dost.“

* * *

„Už třicet hodin a ještě pořád to neklesá.“

Wren Craig pochodoval po provizorní ubytovně ve sklepech elektrárny. Zbudovat ji tu nechal Shanton. Craig byl nevyspalý a neoholený.

„K čertu s tím zářením.“

Chris Shanton se na polním lehátku převrhl z jednoho boku na druhý. Podíval se na hodinky.

„Brzy bude čas střídat,“ zamumlal.

Jeden z techniků vstal. Oblékl si těžký ochranný skafandr, jaký se používal při vstupu do místností zamořených zářením.

Shanton myslel na všechno. Když záření docílilo neúnosných hodnot, svolal všechny zaměstnance elektrárny do sklepení. Elektrárna pracovala automaticky. Stačil jen jeden muž, který kontroloval ve velínu přístroje.

Do sklepa šel spolu se Shantonem jeho přítel, expert na vysoké energie Hadrům Ismaran, jakož i astrofyzikové Craig a Bentheim. Ti si natáhli do sklepa kabely, aby mohli kontrolovat stav záření, jehož hodnoty stále stoupaly.

„Pozor, doktor Rubansa. Štítový projektor tři ztrácí na výkonu. Odchylka plus minus jedno procento. Co mám dělat?“

Hlas patřil muži v centrále. Odtud byly nyní řízeny projektory

ochranného zvonu nad Cattanem. Už 17 hodin běžely přetíženými dodatečnou energií, dodávanou z elektrárny.

Afričan na svém lehátku spal. Jako expert na ochranné energetické štíty a zvony patřil sem. Třemi rychlými kroky přešel k videofonu.

„Jak dlouho odchylku pozorujete?“ zeptal se s potlačovaným vzrušením. Ve sklepe nastalo ticho. Všichni věděli, že na udržení energetického zvonu závisí další existence života v Cattanu.

„Už tři minuty.“

„Vykazuje projektor číslo tři ještě nějaké další odchylky?“ Rubansův hlas byl ostrý jako nůž. Jeho tmavohnědá tvář nabírala šedivý odstín.

„Ne,“ odvětil muž po chvíli. „Teplota otočné anody se zvýšila. Momentálně 17 000 stupňů Kelvina. Pomalu stoupá. I energetický příjem projektoru narůstá.“

„Přidejte do chladicího okruhu otočné anody tekuté helium z nouzového zásobníku,“ řekl Rubansa rychle. „Zchlaďte teplotu na normálních 14 000 stupňů. Ale šetřte heliem. Možná ho budeme ještě potřebovat.“

„Oukej.“ Technik vypnul videofon.

„Otočná anoda je pomocný přístroj. Domnívám se, že v její slitině je drobná vada vyvolávající pole vírů. Protože momentálně jedeme s přetíženými projektory, může toto pole způsobovat přehřívání anody. A důsledkem toho kolísá výkon projektoru.“

„Co se přitom může stát?“ zeptal se jeden z techniků z kouta, kde se hrály karty.

Rubansa se usmál, ale než stačil odpovědět, ozval se technik z centrály elektrárny:

„Teplota otočné anody 15 000 stupňů. Klesá. Stejně tak příkon energie.“

„Dobře. Velmi dobře.“ Rubansa si oddechl. „Jakou rychlostí jste ochlazoval?“

„Deset stupňů za vteřinu.“

„Snižit ochlazování, okamžitě. V žádném případě nejít pod 14 000 stupňů,“ přikazoval Rubansa. „Kolik helia z nouzové nádrže jste spotřeboval?“

„Mmm, okamžik ... asi 30 procent.“

„Dobrá. Pořádně hlídejte projektory. Nespouštějte oči z jejich

kontrolních přístrojů. Jsou na nich závislé naše životy.“

Rubansa chtěl pokračovat, ale spojení bylo přerušeno a na obrazovce se objevila tvář Bernda Eylerse. Volal Craiga.

„Jak to vypadá?“

„Špatně,“ odvětil Craig. „Beze zrněny.“

„Máme první případy klaustrofobie,“ pravil Eylers starostlivě. „Lidé ve sklepech jsou zneklidnění. Objevují se fámy, že záření vůbec nepřichází z kosmu, ale že nějaký šílený technik na Deluge uvedl v chod neznámou mašinu, která údajně slouží k samodestrukci planety,“ vyslovil svou domněnku Eylers.

„Jen tak dál,“ komentoval Chris Shanton. „Je zatraceně na čase, aby záření začalo slábnout. Ještě 24 hodin a budeme sedět v blázinci. Ty fámy jen potvrzují, kolik je mezi námi lidí se slabými nervy.“

Eylers unaveně přikývl.

S několika svými muži se stáhl do sklepení městské radnice a zařídil si tam úřadovnu, i nadále držel ruku na pulzu města kolonistů. Takže věděl o všech a o všem, co se dělo.

„Máte nějaké zprávy z Deluge?“ zeptal se Eylers. „Spojaři tvrdí, že se tam nemohou dovolat. Možná jste něco zjistili?“

Shanton zavrtěl hlavou.

„Kdo tam vlastně je?“

„Pokud vím, malá skupinka techniků a inženýrů,“ oznamoval bezpečnostní šéf. „V jeskyních běží redukovaný vědecký výzkum. Zřejmě je tam ještě pár lidí, kteří byli na kontinentu čtyři. Manželé Hookerovi, k tomu Ohio a tři jeho muži. Budou se o sebe muset postarat sami.“

Ostatně máme už první mrtvé,“ dodal Eylers. „Tři muži a jedna žena, kteří si mysleli, že mohou volně pobíhat venku, skončili ve špitále s akutní leukemií. Mluvil jsem s Parkem Vegou. Říká, že takové změny na leukocytech ještě nikdy neviděl.“

Eylers se zarazil. Otočil se. Očividně se ho někdo na něco zeptal. Pak se obrátil zpět ke Shantonovi.

„Nervozita roste. Bombardují nás telefonáty. Pravě jsem nechal vyhlásit, že záření začíná slábnout. Jen abyste věděli. I když tomu tak není, musím zabránit tomu, aby se lidé nezbláznili. Craigu, netušíte, jak to může ještě dlouho trvat?“

„To ani v nejmenším, Eylersi. Záření může začít slábnout během následujících vteřin — nebo za 1000 let. Kosmické procesy mohou

někdy trvat velmi dlouho.“

„Přinejmenším se můžeme utěšovat, že 1000 let čekat nebudeme,“ odvětil Eylers suše. „Ještě jednou kývl na svůj protějšek a vypnul spojení.“

„Jeho nervy bych chtěl mít,“ řekl někdo.

Zároveň zaznělo ostré pípání. Někdo tlumené zanačoval.

Chris Shanton sáhl do kapsy a vytáhl dálkové ovládání svého psího robota a přivolal si stroj, k nerozeznání podobný skotskému teriérovi.

„Když mu šlápnete na ocas, dostanete slabou elektrickou ránu,“ pravil klidně. „Koneckonců to má být pes.“

Dvojitě dveře se otevřely a vstoupil vystřídaný technik. Odložil těžký skafandr, něčeho se napil a klesl na pohovku. Na Shantonův tázavý pohled odpověděl pokývnutím, že je vše v pořádku.

Craig konečně přestal přecházet po místnosti. Došel ke Shantonovi a posadil se na roh jeho lůžka.

„Jak to může vypadat na Deluge?“ zeptal se.

Shanton se vleže pokusil pokrčit rameny.

„Jeskyňě by měly být proti záření bezpečné. Minimálně co se týče jeho základních složek. Ovšem jak se hory zachovají vůči hyperzáření, těžko říct. Těžko říct, jestli tam ti lidé ještě vůbec žijí.“

„A to jsme byli varováni,“ mumlal Craig nezřetelně.

„Myslíte Syntety? Varování Glennu Morrisovi tenkrát na Meta-nu?“

„Mmm.“

„Velká Galaxie, kdo by bral vážně varování cizích bytostí?“ zvedl Shanton ruce. „Tenkrát to znělo jako chiméra.“

„Člověk je vždycky chytřejší, až když už je pozdě. Tak si tedy snězme, co jsme si nadrobili.“

* * *

„Pánové, šetřme bateriemi svítilen,“ pravil Art Hooker ostře do temnoty. „Nemyslete si, že mě pořád baví hlídat vás jako malé děti. Ale tak nějak se cítím být zodpovědný za to, aby se neplýtvalo lidskými životy. A k tomu patří i šetření bateriemi, abychom se světlem vydrželi co nejdéle.“

„Je to moje lampa,“ odvětil jeden z techniků tvrdohlavě. „Bude

mi svítit tak dlouho, jak já budu chtít. Jasný? A jestli mám chuť s ní praštit vo zem, tak to udělám, jasný? V tom mi nikdo bránit nebude!“

Art Hooker seděl na zemi vedle Jane a cumlal tabletku koncentrátu ze železné zásoby. Byl unaven.

Po dlouhém pochodu průmyslovým dómem došli ke strojní jeskyni. Narazili na skupinku vyděšených vědců, kteří nevěděli, co se stalo. Nebylo divu, i oni byli zvyklí na bezvadný chod strojů Tajemných.

Po prvním šoku se pokusili jeskyni opustit. To se nepodařilo. Na konci antigravitačních šachet narazili na energetickou zábranu, která člověku sice neublížila, ale ani ho nepustila dál.

Metalurg Paul Renoir, jemuž vědecký tým podléhal, byl ve svém oboru vynikajícím odborníkem. Nebyl však vůdčím typem, jaký se z člověka stává v podmínkách života v divočině nebo ve stálé konfrontaci s nebezpečím. Proto se mu nepodařilo přimět svoji skupinu k systematickému vyzkoušení veškerých možností osvobodit se nebo si alespoň ujasnit situaci. Muži byli rozrušeni, překřikovali se a nesmyslně pobíhali po jeskyni.

Rozčilení narostlo, když zjistili, že nepracuje ani archiv Tajemných. Jeden z vědců se ho pokusil myšlenkovým příkazem přimět, aby poskytl mentcap s vysvětlením momentální situace.

Když se nakonec zjistilo, že ani kantýna nefunguje, zmocnil se mužů obyčejný strach.

Byli proto nadšeni, když se objevil Art Hooker se skupinou ze čtyřky a vzal věci do svých rukou.

Prospektor se nejdříve prostřednictvím přenosné vysílačky pokusil navázat spojení s Cattanem. To však bylo nemožné. Platilo to alespoň pro oblast hypervln.

Poté se Hooker v jeskyních zařídil na delší nucený pobyt. Určil Ohia, aby hlídal a vydával veškeré potraviny. Byl to nevďěčný úkol, protože technici v této situaci nezachovávali disciplínu a často se projevovali velice egoisticky.

Potom Hooker poslal tři muže v čele s Edem Cowardem zpět do transmiteru, aby zjistili, zda je možné vrátit se na kontinent čtyři. Tato skupina se před chvílí vrátila a oznámila, že transmitter je také zablokován.

Z jeskyní se stalo dokonalé vězení. Alespoň prozatím, říkal si

Art. Ale jestliže chtěli přežít, museli zachovávat disciplínu. Disciplínu a znovu disciplínu.

Hooker se rozhodl pro exemplární příklad. Téměř nezřetelně se ve slaboučkém světle lamp přemístil k Ohiovi, chvíli si spolu šeptali, pak Ohio přikývl a odplížil se ke svým lidem.

„Myslím, že ta lampa ihned zhasne,“ řekl pak. „Nařídil jsem odpočinek a k tomu nepotřebujeme světlo. Takže, bude to?“ Prospektor se přikrčil do startovního podřepu. Jeho připravenost vyrazit kontrastovala s klidným hlasem.

„Víš, co mi můžeš ...“ odvětil technik posměšně. „Komanduj si starou, když už si na někoho musíš vtevírat hubu. Mně ... a dál se nedostal.“

Hooker vyletěl, skočil po něm, jednou rukou ho přidržel, druhou mu nafackoval a pak s ním praštil o zem.

„Ještě jsi něco chtěl, kámo?“ zeptal se pak chladně.

Ostatní technici zpozorněli. Rozsvěceli svítilny, a když zjistili, co se udalo, obklopili Hookera jako vzbouřenci kapitána lodě.

Vtom jim nad hlavami proletěl paprsek. Někteří zděšeně přejeli rukou po sežehnutých vlasech. Zdvížené pěsti klesly.

„Jen klid, hoši,“ zařval Ohio Kid. On, jeho tři muži a Jane Hookerová mířili na techniky odjištěnými zbraněmi.

„Jestli se odtud chcete někdy dostat živí, pak bych vám radil, abyste udělali přesně to, co po vás pan Hooker vyžaduje. Nic jiného tady nemíníme trpět. Ještě dotazy?“

Neozvaly se žádné. Technici pochopili, že jsou bez šancí. Postupně se vraceli na improvizovaná lůžka a ukládali se ke spánku.

„Pánové,“ dodal Art Hooker. „Doufám, že to, co jsem právě udělal, už nebudeme mít nikdy zapotřebí. Ve vlastním zájmu musíme spolupracovat. Nejdřív zjistíme, co lze udělat, abychom se vysvobodili. Je důležité co nejdříve navázat spojení s Cattanem. Kdybychom se odtud nemohli dostat vlastními silami, tak by nám museli přijet na pomoc. Přínejmenším mohou zvenčí lépe určit, co se vlastně stalo. Vypnuté stroje svědčí o tom, že se něco podstatného děje. A teprve se ukáže, jestli se tak stalo vinou zařízení. Nejdřív ze všeho ale šetřme síly. Odpočiňte si. Pak se uvidí.“

Hooker si nevzpomínal, že by někdy držel potmě proslovy. Ovšem bylo toho víc, co si před rokem na Zemi ani neuměl představit, že jednou prožije.

Ren Dhark a jeho skupina se na Robonu vrátila zpět do úkrytu k ostatním.

Dhark podal krátkou zprávu. Přiznal v ní, že dosavadní bilance není nijak růžová.

„Klíč k našemu problému je jen a jen u Calu,“ konstatoval závěrem. „Potisící říkám: vím, jak mizivá je naše šance, ale my musíme za svým cílem. Pomyslete na lidi na Zemi.“

„Fajn, ale kde máme hledat?“ zeptal se Dan Riker.

„Škoda že jasnovidec Stopulos zemřel,“ pravil Ren Dhark. Chvilí se díval do korun stromů. Od řeky se ozývaly hlasy vodních ptáků. Začínal další den na Robonu.

„Ted' musíme zase čekat až do večera,“ zlobil se Voncev. „Mezitím pokračuje ničení Země. Slyšíte? Jak giantské lodě pořád startují?“

„Stopulos,“ mumlal Čobe a kreslil si do písku nějaké kruhy. „Zemřel, to ano, ale ... měli bychom se pokusit dostat to z dvojčat! Jejich optická paměť je vynikající, vzpomínáte? Jsou sice slabomyslná, ale třeba mají také nějaké mimořádné schopnosti jako Stopulos, co myslíte? Třeba nás k sídlu Calu dovedou!“

Ren Dhark pozorně naslouchal.

„Je to možné. Ale neprozradí nás Robonům, až se zase objevíme?“

Čobe zavrtěl hlavou.

„Nu co,“ dodal Dhark. „V naší situaci nemá význam dělat si jakékoliv starosti předem . . . jen mě tak napadlo, jestli to byla náhoda nebo úmysl, že se u dvojčat zastavila antigravitační deska s Gianty a že je Gianti vyzvali, jestli se nechtějí svézt.“

„Inu, starají se tady o lidi docela jinak než na Zemi,“ přiznal Čobe.

„Jako by měli zájem o mimořádné schopnosti lidí. Každopádně musíme být opatrní, velice opatrní, jestliže se dvojčatům chceme opět přiblížit.“

Den proběhl bez mimořádných událostí, pokud se takto dá charakterizovat pobyt na nepřátelské planetě.

Přelety antigravitačních desek a malých lodí nad lesním úkrytem

nabraly na intenzitě. Nebylo pochyb o tom, že obyvatelé planety hledají vetřelce.

Čobe a Dhark se během krátké procházky zastavili před Bleskem, kde u zapnutého přijímače držel stráž jeden z pilotů.

„Něco nového, Vultejusi?“ zeptal se Dhark. „Všiml jste si něčeho?“

Pilot Blesku zavrtěl hlavou.

„Většinou Roboni a Gianti.“

„Zaslechl jste i jiné vysílání?“

„Ano,“ potvrdil Vultejus. „Každou chvíli. Ovšem velice slabě, což může znamenat jejich velkou vzdálenost . . .“

„Takže nic zvláštního?“

„Hm,“ přemýšlel pilot. „Na veškerých hyperfrekvencích vládl podivný statický neklid. Nemyslím tím vysílače. Hyperstatika, při správném naladění přijímače sotva slyšitelná, je nyní zřetelná a hlasitá. Už včera se zničehonic objevila, ale protože to nemůže být žádným umělým vlivem, nehlásil jsem to.“

Ren Dhark poděkoval a krácel s Čobem dál.

„Co my vůbec víme o kosmu,“ pravil, aby navázal na zesílenou hyperstatiku. „Nejsem expert na hyperfyziku, ale něco takového se může stát jenom tehdy, když se někde uvolní velké množství hyperenergie.“

„Kde je *někde* a jak se takové množství energie může uvolnit?“ namítal Čobe.

Dhark neodpovídal. Nad jejich hlavami, nad korunami stromů právě přelétala antigravitační deska.

„Doufejme, že nemají nijak citlivé materiálové zaměřovače,“ podíval se směrem k desce. „Jinak by mohli zaměřit naše Blesky.“

„A co bychom pak museli udělat?“

„Kdyby došlo k nejhoršímu, nasedli bychom do Blesků a zapnuli intervalová pole. Byli bychom připraveni ke startu a zároveň by nás materiálové zaměřovače nemohly objevit. Ale doufejme, že se až tak daleko nedostaneme . . .“

Pak se Čobe vrátil ke svému oblíbenému tématu.

Začal vysvětlovat, proč se domnívá, že by Gianti mohli být roboty.

„Síla záření polevuje.“

Lidé v Cattanu přijali Eylersovu zprávu s ulehčením. Už ani neposlouchali jeho slova o tom, že však i nadále zůstává nebezpečí a že nedoporučuje, aby vycházeli ven z úkrytů. Ani si nelámali hlavu s tím, že by záření mohlo opět nabrat na síle.

Byli prostě rádi, že vyvázli se zdravou kůží. Neméně se ulevilo i technikům, vědcům a lékařům. Rubansa dal okamžité příkaz, aby zmírnili příkon projektorů ochranného zvonu. Během poslední hodiny se u tří z nich projevíly příznaky neúnosného přetížení. Kdyby měly být i nadále zatěžovány přes povolenou hranici, muselo by se počítat s destrukcí ochranného zvonu během následujících dvanácti hodin.

Po několika dalších hodinách bylo zřejmé, že intenzita záření přestala klesat. Naštěstí se zastavila na hodnotě, která umožňovala volný pohyb pod energetickým zvonom, jak oznámil Wren Craig. Ozval se Shanton:

„Mám dotaz. Jak dlouho se můžeme zdržovat mimo dosah energetického zvonu, aniž bychom si neodnesli následky ze záření?“ Craig pokrčil rameny a ukázal na doktora Vugu: „Já nevím.“

Lékař na tom nebyl lín. „Dokud zůstaneme pod zvonom ...“ začal.

„My ale musíme ven,“ přerušil jej Shanton. „Každopádně několik z nás včetně mě.“

„Proč?“ chtěl vědět Eylers.

„Krátkce před zahájením porady jsem dostal zprávu, že bylo opět navázáno spojení s Deluge,“ pravil Shanton vážně. „Ovšem jenom přes hyperspojení. Renoirovi a Hookerovi lidé žijí a jsou na tom dobře. Avšak stali se z nich zajatci jeskynního systému. Co je však nejdůležitější: stroje v průmyslovém domě přestaly pracovat. Ani kantýna a archiv nefungují. Kromě několika dveřních mechanismů se tam nic nehýbe.“

Shantonova slova vyvolala diskusi. Šéftechnik nechal vědce, aby se dohadovali, ale nakonec se znovu ozval.

„Nejdřív ze všeho je naším úkolem vysvobodit těch šestadvacet lidí na Deluge. Pak teprve by nás mělo zajímat, co je se stroji, které nepracují.“

„Říkáte to tak, jako by některé pracovaly,“ křikl kdosi. „Co tam vůbec ještě funguje?“

„Některé dveřní mechanismy, jak už bylo řečeno. Ale v provozu by mělo být ještě něco dalšího, většího. Paul Renoir oznámil, že jsou slyšet zvuky, jaké tam předtím nebyly. Prý je to zvuk jakoby proudových reaktorů nebo tak.“

„Utajená elektrárna? Proč? Všechno je přece vypnuté,“ namítal jeden inženýr.

„Během poplachu bylo v Cattanu přece také všechno vypnuto, a přesto byla zapotřebí velká množství energie,“ kontroval Shanton.

„Ano, pro ochranný zvon.“

„Právě. A kdo říká, že na Deluge nebylo zapotřebí něco podobného?“

„To je absurdní,“ namítl jeden z fyziků. „Na Deluge .. .“

„Pánové, zdá se mi, že ještě stále Tajemné podceňujete,“ pustil se do něj Shanton zostra. „Přes všechno to, co jste zatím z jejich techniky poznali. Říkám vám, že u Tajemných neexistuje něco tak banálního jako porucha nebo spálené pojistky. O tom nemůže být ani řeči.“

„Já jsem přesvědčen, že když si budeme chvíli lámat hlavy, že na příčinu určitě přijdeme.“

„Dovolte,“ bránil se onen fyzik. „Jak můžete něco takového tvrdit? Vždyť jste pouhopouhý technik!“

„Šedá, milý příteli, je všechna teorie,“ citoval Shanton starého básníka. Bernd Eylers se usmíval. Líbilo se mu, jak Shanton zachází s namyšlenými vědci.

„Mohli bychom se zeptat Promítačů na deváté planetě,“ navrhoval kdosi. „Oni to byli, kdo dali do našich služeb své výjimečné schopnosti vcítit se do cizí techniky. Jenom díky jim jsme mohli nahlédnout do tajů amfických zařízení.“

„Právě proto jsem si dovolil vyslat na devátou planetu zprávu,“ odvětil Shanton. „Zatím bez odpovědi. Obávám se, jestli Promítači v záření nezahynuli.“

„Později bychom tam mohli vyslat průzkumnou loď,“ navrhl Eylers.

„Ale nejdřív ze všeho musíme jet na Deluge,“ trval na svém Shanton. „Musíme se pokusit zjistit, co se tam stalo. Těch dvacet šest lidí je tam odkázáno na nouzové zásoby. Je třeba je co nejdříve vysvobodit.“

„Máte vůbec představu, co se mohlo na Deluge stát?“ Fyzik

nedával pokoj.

Shanton se vztyčil.

„Od chvíle, co jsme objevili Deluge, netušíme, co se v průmyslovém dómu vyrábí...“

„Známa věc ...“ namítal fyzik.

Přidávali se i ostatní jeho kolegové a okřikovali Shantona: víme, známe, jistěže.

Ale Shanton se nedal:

„Nyní jsme při záření zjistili, že se hyperprovoz naprosto položil.“

„No a co?“ namítal zas někdo.

„A tak mě napadlo, že se ještě nikdo nepozastavil nad zjištěním, že by Tajemní mohli své stroje na Deluge řídit po hypercestách.“ Rázem nastalo ticho.

Šéftechnik skutečně vyslovil novou myšlenku. Vědci mu nyní začali naslouchat.

„V malém transmiteru z kontinentu čtyři na Deluge máme jasný důkaz, že hmota může být transponována hypercestou. Já jsem si o průmyslovém zařízení na Deluge myslel už delší dobu totéž. Tajemní tam hypercestou dopravují suroviny a stejnou cestou si někam vozí výrobky.“

„Zajímavá teorie,“ řekl fyzik. „Co má však společného s vypnutím strojů?“

„Člověče, požadujte nazpátek školné,“ pravil Shanton rozčileně. „Copak jste si ještě ničeho nevšiml? Je přece jasné, že když se položí hyperprovoz, transmitter nepracuje. Logicky není takový transmitter ničím jiným než hypervysílačem a hyperpřijímačem. Nosič hypervln — subetér — byl vinou záření zablokován. No, a proto přestaly stroje na Deluge pracovat.“

„Proč ale jsou tedy uzavřeny antigravitační šachty, co vy na to?“ Fyzik se stále ještě nevzdával.

„Copak si myslíte, že by Tajemní postavili takové obří zařízení a nezabezpečili je před zkázou?“

Opět vyvolal bouřlivou diskusi, která vypadala, že zase nebude brát konce.

Proto Eylers, Shanton a několik ostatních mužů opustili místnost, aby se věnovali praktičtější věci.

Spojili se s Marcem Etzelem a v krátkosti mu popsali situaci.

Etzel byl rád, že nemusí o ničem rozhodovat, a dal Shantonově a Eylersově skupině ohledně Deluge volnou ruku.

„Fajn,“ zamnul si Eylers ruce. „Konečně nějaká práce. Už jsem se bál, že se z toho sklepa nevyhrabeme.“

* * *

Vznášedlo proplouvalo temnými dešťovými mračny nad Deluge.

„Člověk by si myslel, že není ve vzduchu, ale v ponorce,“ zašklebil se Shanton. Řídil letoun a musel jeho kurs neustále korigovat, protože byl zmítán silnými poryvy větru. Déšť bil do čelního skla.

Ostrov Deluge ležel 700 kilometrů západně od Main Islandu s hlavním městem Cattanem. Deluge byl nejmenším z 31 pevnin Hope o rozměrech 200 krát 126 kilometrů. Ale byly na něm nejvyšší hory planety. Holé skalnaté výběžky čnily do výše 4000 metrů. Až na jižní výběžek celý Deluge pokrýval tropický prales.

Když palubní radar vznášedla oznámil, že je Deluge vzdálen 230 kilometrů, zapnul Bernd Eylers přenosný hypervysílač. Hyperspojení bylo dosud jedinou možnou cestou, jak se dorozumět s lidmi na Deluge.

„Voláme Deluge. Voláme Deluge. Tady Eylers. Odpovězte, jestli nás slyšíte.“

„Haló Eylersi, tady Deluge. Slyšíme vás. Co je nového?“ ozval se hlas muže, kterého Eylers neznal, zřejmě některého technika, který měl službu.

„Zavolejte mi Hookera.“

„To nejde. Hooker je na obchůzce. Zavolám Paula Renoira.“

„Oukej,“ řekl Eylers. Shanton na něj zamával. Eylers pochopil a podal mu mikrofon.

„Deluge,“ řekl Shanton a ukázal před sebe do deště. „Jsem zvědav, jestli je zvenčí něco vidět.“

Eylers věděl, co má šéftechnik na mysli.

„Vyčkejte času,“ řekl.

„Tady Renoir,“ ozvalo se z reproduktoru hyperpřijímače.

„Shanton. Nalétáme na Deluge. Máme kontinent před sebou. Vládne tu obvyklé mizerné počasí. Jak to vypadá dole u vás, Renoire?“

„Nic nového. Kromě několika dveří a bran tu nic nefunguje,“ oznamoval Renoir. „A ten neznámý zvuk je stále slyšet.“

„Co myslíte, že to je?“

„Zní to jako proudový reaktor. Jiné srovnání nemám. Ale to nás momentálně moc nezajímá. Jistě chápete, že bychom odtud chtěli ven. Hooker si myslí, že to nejsnáze půjde přes transmitter na kontinent čtyři. Je právě na cestě k němu, aby zjistil, zda je stále ještě zablokován.“

„Že se ven nejspíš dostanete transmitterem, je i můj názor,“ odvětil Shanton. „Přistanu venku před hlavním vchodem a podívám se, zda se zvenčí něco změnilo. Pak uvidíme, co dál. Nechte někoho u přijímače. Brzy se zase ozvu. Mimochodem,“ dodal ještě, „jak jste na tom, s proviantem a pitím?“

„Bídňě. Hlavně s vodou. Hooker omezil spotřebu a tu malou zásobíčku nechal hlídat. Dostáváme na den dva malé šálky na osobu. Snažte se nás odtud vytáhnout.“

Renoirův hlas naznačoval vážnost situace. Shanton si ji dokázal představit.

„Buďte ujištěn. To by v tom byl čert, abychom nenašli způsob, jak vás dostat ven,“ řekl povzbudivým tónem. „Na Cattanu se taky neflákají. Připravuje se expedice na kontinent čtyři. Odstartuje, jakmile se dozvědí, že bych tady neuspěl. Takže vyčkejte, myslím tak dvacet minut, než se vám znovu ozvu. Měl bych pak už vědět víc.“

„Díky.“

Shanton se pak už plně věnoval řízení, protože se nacházeli 50 kilometrů od pobřeží.

Bouře ustala a nová se ještě neukazovala. Ze vznášedla bylo možno přehlédnout celý Deluge.

Eylers, sedící vedle Shantona, hmátl k palubní desce, aby stiskl tlačítko, jímž se čistilo čelní sklo. Očividně se to nepodařilo k jeho spokojenosti. Zanařádal a tím probudil Shantonovu pozornost. Ten se na Eylerse tázavě zahleděl.

„Sklo je potaženo něčím žlutým,“ odvětil bezpečnostní zmocněnec. „Alespoň mi to tak připadá. Tamhle!“ ukázal před sebe. „Vidíte to taky?“

Shanton přimhouřil oči a prohlédl si čelní a boční skla kabiny.

„Máte pravdu. Něco s tím je. Nebo za to může vzduch nad

Deluge. Není to pořádne vidět, ale něco tam je. Mlha to ale není.“

Pozorně hleděli před sebe a najednou to s nimi trhlo a hodilo to s nimi dopředu, až se museli přidržet palubní desky. Vznášedlo rychle přibrzdžovalo a jeho rychlost se nakonec zastavila na nule.

Výška 400 metrů. Vznášedlo začalo couvat, přestože horizontální pohon nadále pracoval na 70 procent výkonu.

„Sním kilo supertlakovýho mazadla, jestli vím, co se tady odehrává,“ poznamenal Shanton.

Zpětný pohyb vznášedla mezitím ustal. Ale přestože pohon nadále pracoval na 70 procent, stáli ve vzduchu.

„Rozumíte tomu, Eylersi?“ Shantonova tvář a pleš byly zarudlé napětím. „Něco takovýho by přece ani nemělo bejt možný?“

Eylers přemýšlel.

Tušil, že jejich neschopnost pohybu kupředu má co do činění s oním žlutým pruhem před čelním sklem. Ale co?

Shanton mezitím začal se vznášedlem stoupat. S přibývajícím výškou se vznášedlo začínalo zvolna pohybovat i kupředu.

Pak Eylers hvízdal.

Shanton se ohlédl.

„Jen klid,“ šklebil se Eylers. „Ta věc je mi už jasná. Co vyvolává energetický zvon nad Cattanem? Jakou barvu má?“

Shanton se udeřil do čela:

„Přece žlutou! No jistě! Ochranný štít nebo zvon! Obrovský ochranný zvon Tajemných!“

„Přesně tak. Nebo polokoule. Proto se taky při stoupání zvolna pohybujeme kupředu ...“

„No jistě,“ řekl Shanton, přidal, vyletěl do výšky a o kus dál nad moře, aby se tam v patřičné vzdálenosti obrátil čelem k Deluge. Pohled na ostrov jím vzal dech.

Ted', když věděli, oč jde, mohli nad částí ostrova dobře rozeznat žlutohnědou polokouli. Tam, kde byla, byl vzduch o něco tmavší. Zvon měl výšku dobře 10 000 metrů a pokrýval plochu asi 50 kilometrů.

„Neuvěřitelné,“ řekl po čase Eylers. „To jsme tedy měli štěstí.“

„Proč?“

„Energetická stěna mohla mít jinou, pevnější strukturu, která by nás nezachytila a nevrátila jako tahle, ale o kterou bychom se rozbili jako o kamennou stěnu. Nebo nás taky mohla spálit.“

„Mmm. To je fakt. Myslíte, že bychom se měli pokusit proletět násilně? Seshora nejvyšší rychlostí?“

Eylers zavrtěl hlavou.

„To určitě nemá smysl. Sice bychom se asi dostali o kus dál, ale nepronikli bychom. Jsem si jist, že zvon zachytí i meteority. Ne. Raději to nezkoušejme. Riskovali bychom tím, že vážně narazíme na nějakou pojistku zvonu, třeba na druhou vrstvu, která by nás už spálila.“

„Oukej,“ souhlasil Shanton. „Takže teď už víme, co to je za zvuk, jenž slyší lidé uvnitř.“

„Elektrárna ochranného štítu,“ dodal Eylers. „Jediné zařízení na Deluge, které ještě neznáme?“

„Sotva,“ odpověděl Shanton. „Každopádně teď víme, že pro zajatce v jeskyni nemůžeme nic dělat. Musíme dát vědět Renoirovi.“

Eylers zapnul hypervysílačku a podal Shantonovi mikrofon. Paul Renoir se ozval ihned.

„Tady Renoir. Dobře, že se hlásíte. Tak co je nového?“

„Bohužel nic příjemného,“ odvětil Shanton. „Podržte se, Renoire. Deluge pokrývá neproniknutelný energetický zvon. To, co tam slyšíte, je asi výroba energie toho zvonu. Vznášedlem jsme se nedostali dál než k jeho stěně.“

„Jsme ztraceni,“ pravil Renoir přidušeně.

„No, tak si hned nenadějte do kalhot,“ odvětil Shanton tvrdě. „Dokud máte hlavu na krku, je tu naděje. Jen proboha nepoblázněte ostatní.“

„Co chcete dělat?“ Renoir se pod vlivem Shantonových slov trochu uklidnil.

„Vrátíme se zpět na Main Island, předáme zprávu a okamžitě poletíme na kontinent čtyři. Už jsem přece říkal, nejlepší šance na záchranu nabízí transmitter. Povězte o tom Hookerovi, až se vrátí. Nechte někoho u vysílačky. Konec.“

„Konec,“ potvrdil Renoir. Ale znělo to žalostně.

„Asi vím, jak jim je,“ řekl Shanton, otočil vznášedlo směrem k Main Islandu a rozjel ho na nejvyšší rychlost. „Nemaj co jíst ani co pít, jsou tam potmě a nevědí, co se vlastně děje.“

Eylers přikývl.

„A co bude, když se nám nepodaří zaktivovat transmitter?“ „My ho musíme zaktivovat,“ trval na svém Shanton a pevně sevřel řídicí

páku.

* * *

„Koncentrace antigravitačních desek a malých lodí v okolí tábora narůstá,“ hlásila Renu Dharkovi stráž u přístrojů Blesku. „Seskupují se do několika skupin.“

„Hned jsem u vás.“

Ren Dhark využil pozdního odpoledne k odpočinku. Jakmile se nad Robon snese noc, vyrazí se svými muži opět do Starlightu. Teď vyskočil, zběžně si očistil kombinézu a spěchal k Blesku za službou.

„Jak dlouho už pozorujete jejich formace, Dresslere?“ zeptal se a naklonil se nad přístroje.

Automaticky pracující energetický zaměřovač ukazoval 28 světlych bodů. Byly uspořádány ve dvou kruzích kolem středu obrazovky, představujícího Dharkův tábor, protože tam se nacházel pozorující Blesk. Protivníci byli vzdáleni nejméně 15 kilometrů. Ještě je nebylo slyšet.

„Hledají nás, o tom není pochyb,“ řekl Dhark po několika vteřinách pozorování. Zamával na blížícího se Dana Rikera.

„Podívej se na to.“

Riker zběžně pohlédl na přístroje.

„Oni vědí, kde jsme,“ konstatoval.

„Ještě to nevědí přesně, ale během půl hodiny náš tábor objeví. Neměli bychom to nechat dojít tak daleko.“

„Utečeme?“ zeptal se Riker. „Vzdali bychom tím výhodnou pozici, poblíž Starlightu. A přiblížit se mu během následujících hodin by pak bylo třeba nemožné.“

„Zřejmě zaměřili Blesky. Pomocí materiálových zaměřovačů,“ odhadoval Dhark. „Hmotnost šesti malých Blesků je malá, proto ta jejich nejistota. Proto ty dva velké okruhy. Oni ještě nevědí, co našli a jestli to nakonec nebude třeba nějaké naleziště kovových rud. Odlákáme je.“

„Jak?“

„Tři Blesky proletí za pomoci intervalového pole pod zemí o kus dál, pak vyrazí vzhůru a napadnou nějaké hodně vzdálené místo na Robonu. Zničí nějakou budovu nebo tak. Každopádně vzbudí pozornost. Tím docílíme dvojí výsledek.“

„Jaký?“

„Jestliže bude v jednom místě hořet, začnou uvažovat, jestli přece jen nejsme někde jinde. Kromě toho budou jejich materiálové zaměřovače vykazovat ještě menší hodnoty než předtím, když tu zůstanou jen tři Blesky. A i ty můžeme nakonec poslat někam pryč. Musíme si pospíšit. Rychle, přiveďte Vultejuse a Karteka.“

Riker pochopil. Rozběhl se k táboru. Ani ne minutu poté přivedl oba muže.

„Vultejusi,“ řekl Ren Dhark, „ta věc zatraceně spěchá. Vy, Dressler a Kartek odletíte se třemi Blesky. Nejdřív pod zemí, pak vzhůru a tam zničíte nějaký giantský objekt. Musíte vyvolat jejich poplach a sice brzy.“

„Oukej, rozumím.“

„Pak se sem vraťte, ale nepřiveďte mí sem žádný doprovod krvežíznivých giantských lodí, to vám povídám, jinak by to bylo zbytečné. Kdybyste tu v táboře na nikoho nenarazili, vyčkejte ve volném kosmu, zda nás neuslyšíte. Kdybychom se během 24 hodin neozvali, vraťte se na Mounts a hlase se u Ralfa Larsena.“

„Provedu.“

Vultejus, v pouhých 23 letech už zkušený pilot, pokynul svým dvěma kolegům.

„Pohyb, hoši. Start za jednu minutu.“

Pak se vyhoupl do Blesku a druzi dva naskočili do svých strojů. Během okamžiku se stala věc, která stále ještě vypadala jako zázrak. Když Blesky zasunuly nohy a zůstaly viset na tři metry nad zemí, zapnuli piloti intervalové pole — bylo vidět jako nažloutlý opar kolem lodi.

Pak lodi klesaly k zemi a najednou se v ní ztratily.

Intervalové pole umožňovalo lodím pronikat pevným materiálem, jako by to byl vzduch.

Ren Dhark mezitím odešel k jednomu ze zbylých Blesků. Pomocí telepatického příkazu otevřel kabinu. Vyhoupl se do sedačky, ne příliš pohodlné pro člověka, a zapnul hyperpřijímač všech vln, jakož i energetický zaměřovač.

„Přebírám stráž,“ pravil k Rikerovi. „Kdyby se manévr nepovedl, dalších pět mužů pod tvým velením převezme Blesky a odletíte. Zůstanu tady s Čobem a Voncevem. V případě nouze se ztratíme v lese.“

„V pořádku, Rene.“

Riker vážně hleděl na obrazovku zaměřovače. Ty dva kruhy tam ještě byly.

A nebezpečně se přibližovaly k táboru.

* * *

„Vynoření za dvě minuty,“ řekl Vultejus.

Tři Blesky, pohybující se těsně pod povrchem země na planetě Robon, byly propojeny na hypervlnách. Vultejus ani neomezil intenzitu spojení, protože kdyby je Gianti zaměřili, jistě by je považovali za omyl, protože *uvnitř* planety nemohly přece žádné kosmické lodě létat.

Dressler a Kartek potvrdili příjem. Jejich tři Blesky se pohybovaly relativně nízkou rychlostí 1000 kilometrů za hodinu. Piloti už ani nepřemýšleli o tom, že se pohybují pevnou hmotou.

„Ještě třicet vteřin,“ řekl Vultejus. „Počítám. Devětadvacet, osmadvacet ...“

Na obrazovkách zaměřovačů ostatních Blesků se oba sousedi objevovali jako odraz. Zůstávali těsně pohromadě.

„... pět, čtyři, tři, dva, jedna, nula. Ven!“

Blesky vyletěly ze země jako duchové a hnaly se vzduchem. Vultejus se usadil v čele. Byli vzdáleni 400 kilometrů od Starlightu.

„Najdeme si nějakou loď, nejradši nákladní,“ rozhodl Vultejus. Pozorně sledoval přístroje. Když si připomenul kamarády, kteří zůstali v úkrytu v lese, sevřelo se mu srdce. Tento manévr prostě musel mít úspěch. Rychle.

„Kontakt na 195 stupních, stejná výška,“ ozval se Kartekův hlas.

Skutečně. V jejich blízkosti se musel nacházet pomalu letící předmět.

„Nákladní loď,“ mohl Vultejus za chvíli konstatovat. „Kryjte mi záda. Podívám se jím na zoubek.“

Vultejus se pustil za loďmi. Bylo jich šest, letěly pomaličku v mírných odstupech zhruba ve výšce 1500 metrů nad neobydlenou krajinou.

Vultejus nastavil paprskomet jehlového ohně do bojové pohotovosti. Zamířil na poslední loď.

Na zlomek vteřiny stiskl tlačítko odpalu zbraně. Paprsek bylo sotva vidět, už se šířilo. Ze zadní části lodi se odlomily kusy, objevil se dým a vyšlehly plameny.

Pilot Blesku vyčkával.

Věděl, že nákladní lodě obvykle pilotují roboti. Nehrozilo tu tedy nebezpečí zranění či usmrcení inteligentních bytostí,

Vultejus měl samozřejmě možnost sestřelit všech šest nákladních lodí, ale musel počkat, aby dal šanci robotům v pilotních křeslech, kteří museli vyslat Giantům zprávu o napadení. Jinak by celý manévr neměl význam.

Roboti jednali. Poslední, zasažená loď se uvolnila a změnila směr letu — začala padat k zemi. Stále rychleji se řítila dolů, až se let změnil v nekontrolovaný pád a loď se roztříštila o povrch planety.

Vultejus mezitím podpálil i další loď. I ta se pak uvolnila ze skupiny a zřítela se.

Automatický vyhledávač frekvencí však hlásil pouze dorozumívání mezi nákladními loděmi. Signál, na který se čekalo — signál vyslaný mimo lodě Giantům — stále ještě nepřicházel.

„Zatracená práce,“ zanađával Vultejus. Čas mu utíkal mezi prsty.

„Další sestava nákladních lodí na levoboku,“ hlásil Dressler.

„Sestřelit, rychle,“ přikázal Vultejus. Sám zamířil na další ze zbylých čtyř lodí před sebou. Tentokrát si vzal na mušku hned tři. Nechal být jenom tu první, u které předpokládal, že je vedoucí letky.

Do reproduktorů v Blescích konečně pronikly vzrušené pípavé zvuky signálů. Jestli tohle nebylo volání o pomoc, pak to mohli klidně zabalit.

„Napadená sestava nákladních lodí sestřelena,“ hlásil Dressler.

„Oukej,“ řekl Vultejus. „Díky.“

Napjatě naslouchal zvukům vysílaným z jediné zbylé nákladní lodi.

Vypadalo to dobře.

Najednou zaznamenal podobné pípání, ale už bylo podstatně slabší. Předpokládal tedy, že přichází z věže ve Starlightu,

Nákladní loď změnila kurz.

Zřejmě dostala pokyn k protiútoku. Ale nedostala se k němu. Vultejusův jehlový oheň ji podpálil. Zřítela se na zem za ostatními. „Ted’ pozor,“ řekl Vultejus svým dvěma podřízeným. Už se nedomlouvali po hypervlnách. Od chvíle, kdy opustili podzemí,

dorozumívali se jen na ultrakrátkých vlnách s nejmenší vysílací intenzitou, aby tak snížili možnost odposlechu.

„Jestli to vyšlo, musí se tu každou chvíli objevit giantské lodě,“ dodal. „Ukážeme jim, zač je toho loket, ale nepouštějte se do boje s přesilou. Nejdřív je odlákáme co nejdále od Starlightu.“

Kamarádi potvrdili příjem.

Blesky zapnuly všechny zaměřovače a piloti z nich nespouštěli oči. Vultejus navíc zapnul i hyperspojení, ale jenom přijímač. Byl s Dharkem dohodnut, že dostane kratičký signál, pokud antigravitační desky odletí.

Zaslechl ho téměř okamžitě se zprávou, že přilétají giantské kulovité lodě.

„Manévr se podařil,“ uslyšel Dharkův hlas. Věděl tedy, že si o kamarády v lesním úkrytu nemusí dělat starost. Několika slovy to sdělil Kartekovi a Dresslerovi.

„Ale my jsme zatím dokázali splnit jenom polovinu úkolu,“ dodal. „Teď se musíme vypořádat s pronásledovateli a pak nenápadně zmizet. Dravčí hlavy si v žádném případě nesmějí všimnout kam, protože jinak by bylo všechno marné.“

Pronásledovaly je 50metrové kulovité lodě. Rychle se přibližovaly. Už o Blescích musely vědět.

„Volný lov. Každý si vezme na mušku jednu. Každopádně je jenom poškodíme, nevíme, jestli nejsou na palubě Roboni, tedy lidé. Ale ani Gianty nechceme zbytečně zabíjet.“

Vultejus nečekal na potvrzení.

Strhl řízení ostře vzhůru. Kartek a Dressler se stejně prudce pustili doprava a doleva. Pronásledovatelé měli možnost volby. Buď se museli oddělit, anebo nechat dva z Blesků uniknout.

Stalo se, co Vultejus nepředpokládal. Rozhodli se pro to druhé. Díval se, jak Blesky jeho kamarádů rychle mizí. Tři kulovité lodě zůstaly pospolu. Snažily se následovat křivku letu Vultejusova Blesku, ale byly v nevýhodě, protože jejich hmotnost zdaleka překračovala hmotnost Blesku. Vypadaly nemotorněji.

Vultejus jim mohl snadno zmizet, ale bylo mu jasné, že ještě nezasel dostatek neklidu.

Musel ty lodě napadnout. Nejdříve se však chtěl ujistit, zda má před sebou lodě s roboty nebo s živými bytostmi.

Několika složitějšími manévry pronikl pod ochranou

intervalového pole do týla lodí.

Zamířil a vypálil modrý paprsek.

Plný zásah.

Kdyby byly na palubě živé bytosti, loď by uhnula z kurzu, protože tento druh zbraně měl paralyzující účinek.

Nestalo se nic.

Zasažená loď pokračovala ve svém směru.

Takže lodě řízené roboty, konstatoval Vultejus a namířil na ně jehlový oheň.

Vtom se jeho Blesk otrásl pod silným úderem. Stabilizátory zavyly. Než automatika stačila vyrovnat výkyvy, dostal Blesk další zásah.

Giantské lodě po něm střílely nebezpečnými tlakovými paprsky, proti kterým nechránilo ani intervalové pole. Vultejus musel být nyní rychlejší než ony, anebo musel utéct.

On však nebyl mužem, který by utíkal. Několika obratnými manévry dostal svoji loď z dosahu nepřátelských střel a stiskl odpal vlastních zbraní.

Růžový paprsek jehlového ohně prořízl počínající tmu. Zasáhl jednu z kulovitých lodí. Z korpusu odlétaly trosky a objevil se oheň. Vultejus nepouštěl prst s tlačítka a namířil rovnou na další loď Giantů. Opět zásah.

Třetí loď pronásledovatelů vyletěla do výše a hnala se kolmo vzhůru. Už toho měla dost. Utíkala. Ve Vultejusových sluchátkách se ozvalo dobře známé hadí syčení — v téhle lodi byli tedy Gianti.

A co ty dvě ostatní?

Jedna se už roztříštila o povrch planety, druhá hořela. Ale když se na ni Vultejus podíval, spatřil, jak se otevírá hlavní vchod z lodi a jak z ní vylétá čočkovitý trup.

Takže i tady byla na palubě živá posádka.

V následující vteřině strhl Vultejus páku přepínání rychlosti. S nejvyšším možným zrychlením se pustil za unikající, třetí giantskou lodí. Během stoupání přepnul zbraňový systém na drtič — jehož paprsek působil pouze na anorganickou hmotu.

Dělal z ní prach.

50metrová kulovitá loď nemohla svou rychlostí před Bleskem obstát. Maličký člun se k ní neustále blížil. Obě lodě opustily atmosféru Robonu a vyrazily do volného prostoru.

Vultejus ještě pocítil, jak se o něj otřel tlakový paprsek, ale Giant špatně zamířil. Pak vypálil Blesk.

Nejdřív nebylo vidět nic.

Pak se na povrchu kulovité lodi objevila temná, rychle se zvětšující skvrna. Hmota se rozpadala.

I na této lodi vyšlehly plameny ze zasažených strojů.

A zase to syčení ve sluchátkách.

Gianti volali o pomoc.

To bylo to, čeho chtěl Vultejus docílit.

O několik minut později zaměřil dvě velké kosmické lodě, startující z Robonu ve směru k zasažené kulovité lodi. Muselo jít o 400metrové koráby.

Pilot Blesku na ně však už nečekal. Tyhle lodě disponovaly silou zbraní, která by intervalové pole Blesku snadno prolomila.

Aby i nadále vodil Gianty za nos, namířil si to Vultejus do volného kosmu. Obletí Robon a pak se rozletěl přímo do slunce. Sluneční záření znemožní Giantům zaměřování malého Blesku.

Jedna kulovitá loď se věnovala havarované družce a druhá se pustila za Bleskem. Ale byl příliš daleko. Vultejus spokojeně konstatoval, že se giantská loď obrací zpět. Ztratila ho.

Okamžitě změnil kurz a vrátil se k Robonu. Dharkově skupině vyslal zprávu, že se vrací.

Musel udělat velký oblouk, přiblížit se k Robonu z noční strany a i pak být velice opatrný. Gianti se nyní měli na pozoru. Kdyby ho při přiletu zaměřili, musel by opět uprchnout. To by mohlo být pro Dharkovu skupinu osudné. Zůstala by bez Blesků.

Vultejus se maximálně soustředil na pozorování okolí.

* * *

„Podívejte, stahují se.“

Ren Dhark ukazoval na zaměřovač. Seskupení malých lodí a antigravitačních desek se rozplynulo a letouny se vracely k letišti.

„Nejvyšší čas,“ potvrzoval Dan Riker. „Ještě deset minut a měli nás v obklíčení. Naši tři piloti odvedli vynikající práci.“

„To jo.“

Ren Dhark zapnul hyperpřijímač, zaktivoval kódování a řekl: „Manévr se podařil,“ a přístroje opět vypnul.

Posledních dvacet minut uplynulo ve velkém napětí. Ale akutní nebezpečí bylo prozatím zažehnáno. Z letiště odstartovaly nejprve tři malé 50metrové lodě a potom dvě velké.

„Tak zatím mají Gianti co dělat,“ podotkl Ren Dhark. Už se v duchu připravoval na další výpravu. Domlouval se s Danem Rikerem.

„Manu si hodně slibuje od nového setkání s těmi dvojčaty,“ řekl s určitými pochybami v hlase.

„Co jiného bychom měli udělat? Roboni nám nic neřeknou, ti jsou příliš oddáni Giantům ..“

„Bohužel, je to tak.“

„Právě. Takže má Čobe pravdu, když se chce obrátit na jediné nám známé osoby, na které psychické ovlivnění Giantů nemělo vliv, protože . . .“

„... protože jsou slabomyslné,“ dodal Dhark.

„Tak. Gianti pro ně nejsou tím pádem bozi a kromě toho doufejme, že budou mít nějakou mimořádnou schopnost, jakou měl zemřelý jasnovidce . . kromě toho si musíme spíšíť. Nemáme na vybranou.“

„Je to tak,“ řekl Dhark. „Na Mountsu na nás čekají. Kdyby to nevyšlo dnes ..“

Nedokončil větu. Její konec si mohl každý domyslet.

Od řeky se začínaly ozývat zvuky zvířat. Dhark měl na paměti nebezpečí, kterému málem podlehl Voncev.

„Tentokrát překonáme řeku v Blesku. Když pilot poletí opatrně, na trup se vejde více mužů. Už nechci žádné zbytečné riziko s těmi bestii.“

Zarazil se a ustálil zaměřovač. V blízkosti středu obrazovky se objevily dva blížící se body.

„To jsou naše Blesky,“ rozpoznal Riker. Jakoby na potvrzení jeho slov pak přijali Vultejusovo hlášení o manévru.

Ren Dhark se uvolnil.

Blesky Karteka a Dresslera pronikaly lesem jako duchové. Měly zapnuté intervalové pole a tak nemusely brát ohled na stromy.

Přistály přesně vedle tří zbývajících Blesků. Šest unitalových nohou vyjelo z jejich trupů a oba piloti vystoupili.

Protáhli si nohy a pak podali Dharkovi zprávu.

„Dobrá práce. Nyní si odpočiňte. Vultejus se doufejme vrátí také brzy. Je možné, že vás budu opět potřebovat.“

„Pánové. Neseme zodpovědnost za dvacet šest lidí. Proto zřejmě není nutné zdůrazňovat, že musíme učinit vše, abychom jim umožnili odchod z Deluge.“

Tak hovořil Chris Shanton k vědcům a technikům, se kterými přiletěl k transmitteru na kontinentu čtyři. Poslouchali ho jako přirozenou autoritu. A zatímco vykládali nutné přístroje a vybavení, kráčel Shanton s Ismaranem a několika dalšími vědci k transmitteru.

„Bude to těžký úkol,“ řekl Ismaran. „Chceme-li transmitter uvést do provozu, máme k dispozici pouze naše znalosti ze stavby POINT OF, víc nic. Ale dá se předpokládat, že jde o stejné principy. Kromě toho víme, že transmitter není rozbitý, že mu pouze chybí energie.“

„To se *domníváme*“ podotkl jeden fyzik.

Muži se zastavili před rampou. Obcházel ji. Prohlíželi si metr po metru vnější stěnu.

Nenašli nic, co by připomínalo nějaké technické elementy řízení, přepínání nebo energetických svodů.

Shanton sáhl do kapsy a přepnul dálkové ovládání psího robota Jimmyho, jenž neustále pískal, aby varoval před zářením, které stále ještě ohrožovalo planetu.

„Podíváme se dovnitř,“ řekl Ismaran a vešel.

Shanton jej předběhl a rychle kráčel na konec štol. Prošel prstencem, ale nezmizel. Kdyby transmitter fungoval, byl by už na Deluge.

„Momentálně skutečně nefunguje, Chriši,“ řekl Ismaran s mírnou shovívavostí v hlase.

„Chtěl jsem to vědět přesně,“ řekl Shanton, vystoupil z dosahu prstence a kopl do něj. Prstenec sestával z temného kovu, zalitého do rampy. Jeho horní část splývala se stropem štol. Byl podstatně větší než výška štol, proto dosahoval až pod podlahu rampy.

„Tady se nedá absolutně nic zjistit,“ bručel Šéftechnik. „Technika Tajemných je na nás až moc tajemná. Někde tady by přece měly být aparatury a vodiče, ale já vidím jenom transparentní materiál, průhledný jako nejlepší optické sklo.“

Podíval se přes metr silnou stěnu dolů k technikům, kteří se snažili pomocí přístrojů na měření zbytkového záření zjistit, zda

někud nevedou přece jen nějaké vodiče. „

Shanton vykročil, aby sehnal šéflékaře Vega. Slovo „zbytkové záření“ mu až příliš připomenulo nebezpečí, které stále ještě hrozilo z kosmu.

Vegu našel v malém plastickém stanu, kde si zařizoval improvizovanou biolaboratoř.

„Zabydlujete se tu?“ zeptal se Shanton.

„Rád bych učinil nějaké experimenty ke zjištění vlivu kosmického záření na živé buňky,“ řekl Vega, nepřerušuje přitom práci. Spolu se dvěma asistenty přemísťoval do kouta přenosný neutronový mikroskop.

„Jak hodnotíte situaci z lékařského hlediska?“ „Skepticky, Shantone,“ napřímil se Vega. „Pokusy by se měly dělat jenom s vhodnými objekty. Nikoliv se sebou samými. Přesně to se tu však děje.

Vím, vím, jsme tu od toho, abychom pomohli lidem na Deluge, avšak jedno bych přece jen rád řekl, Shantone: zahráváme si s vlastními životy. Je možné, že si způsobíme nenapravitelné nemoci z ozáření. To je mé přesvědčení.“

„Myslel jsem si to.“

„Víc vám neřeknu . .. Hej, co je to?“

Z blízkosti stanu byly slyšet rychlé, vzdalující se kroky. Shanton chtěl vyrazit ven, aby se podíval, kdo je to poslouchal. Ale zakopl o bednu s instrumenty a upadl. Když se konečně dostal ven ze stanu, už se nedalo zjistit, kdo to byl. Na mýtině kolem stanu pobíhali lidé. Mohl to být kdokoliv z nich.

Shanton se vrátil k Vegovi a pokrčil rameny.

„Ten chlap je pryč. No, ať je,“

„Škoda že neposlouchal do konce. Máme totiž, i když mizivou, přece jen šanci, že to přežijeme bez úhony.“

Shanton přikývl, poděkoval a vracel se ke druhé průzkumné lodi. Ta přistála chvíli po té, v níž přiletěl on sám. Chtěl překontrolovat přivezené přístroje.

Psí robot Jimmy poklusával za pánem. Shanton mu implikoval tolik psích instinktů, že Jimmy nyní chňapal i po kdejakém polním hmyzu.

„Energie máme k dispozici dost,“ ukázal Hadrům Ismaran na malé konvertory, jež dodávaly energii zábraně před transmittersem.

Ta byla již delší dobu vypnuta. „Kromě toho máme k dispozici konvertory, jež zásobují energetickou stěnu, chránící mýtinu před divokou zvěří z pralesa.“

Vytáhl z kapsy kalkulačku a cosi propočítal.

„Nevím sice, s jakou energií transmitter pracuje,“ řekl pak, „ale podle obecných fyzikálních předpokladů, když srovnám transmitter s ostatními stroji Tajemných, bychom si měli vystačit.“

„Otázkou však zůstává, kudy a kam máme tu energii vést?“ ozval se jeden z techniků.

Kolem rampy nenašli žádný přípoj.

„Zůstává ještě země,“ shrnul poznatky Ismaran. „Musíme odhalit dno rampy až k základům. Jestli však ani tam dole nic nenajdeme...“

Přerušil řeč, protože zaslechl, jak Shanton na mýtině huláká. Šéf-technik připomínal rozzuřeného býka.

Měl k tomu důvod.

Právě došel ke druhé průzkumné lodi. Překvapeně zjistil, že se pilot připravuje ke startu. Nějaký muž se chystal uzavřít vchod do lodi.

„Hej, co se to tady děje?“

Shanton vchod opět otevřel, nacpal se mezi sedící muže a přístroje a lezl k pilotovi.

„Co to je? Proč nevykládáte náklad?“

„Nechcem přijít vo kejhák,“ ozval se za ním posměšný hlas. Shanton se prudce otočil.

„Cože?!“

„Nenecháme se tady spálit jenom proto, že vy, koumáci, chcete přijít na kloub nějakému problému,“ pravil další muž. „Kdo si chce udělat procházku v záření, jeho věc. Ale my nechceme, co, hoši? Reggie nás odveze nazpátek do Cattanu, pod vochranej zvon.“

Shanton pochopil, oč tady jde.

Špehoun u doktorova stanu.

Poplašil kamarády.

Lidé, kteří mají strach, jsou nebezpeční. Tihle měli strach a chtěli pryč.

„Tady žádné nebezpečí ze záření nehrozí,“ pravil ostře. „Kdo tvrdí takový nesmysl?“

„Šéflékař Vega osobně.“

Jeden z mužů se triumfálně zašklebil. Zřejmě ten špehoun.

„Když už natahuješ uši, kam nemáš, pak bys měl aspoň pořádně poslouchat. Šéflékař ...“

„Kecy. Neposlouchejte toho tlust'ocha. Ten je s mudrcema zajedno. Tak už konečně vodstartuj, Reggie ...“ křikl ten muž.

Jeho výzva byla vyslyšena.

Kdosi vzadu zavřel vstup. Pilot začal přepínat přístroje. Shanton zaslechl, jak se začínají ozývat motory.

„Zůstanete tady.“ zařval a začal po žebříku vystupovat k pilotovi. Někteří muži si toho všimli, vyskočili a tahali ho za nohy dolů. Šlo to jen velmi těžko.

Situace byla vážná.

Shanton kopal a dupal kolem sebe. Těžkými botami zasahoval ruce, paže a hlavy. Ozýval se řev. I přes jeho mohutný odpor se k němu natlačovalo stále více mužů a věšelo se mu na nohy.

Vtom Shantonem projela pronikavá bolest. To pilot vytrhl těžký ruční hasicí přístroj a udeřil jím Shantona přes ruce.

Shanton se rozzuřil.

Nohama setřásl útočníky. Dole pod ním zůstali ležet dva muži, kteří pod jeho kopanci do hlavy omdleli.

Pak se vytáhl nahoru k pilotovi. Ten ho málem zasáhl další ranou hasicím přístrojem do hlavy, ale Shanton uhnul a pilota popadl, aby ho strhl ze sedačky.

Pilot se snažil vše vsadit na jednu kartu. Zatáhl za páku a motory zařvaly. Jenom díky tomu, že nebyly pořádně zahřátý, se mu ještě nepodařilo odstartovat.

Muži venku na mýtině utíkali před horkými plazmovými paprsky. Vířil se prach a stoupal dým.

Shanton nasadil veškerou sílu a pilota strhl ze sedačky. Ještě v pádu se pilot snažil Shantona strhnout s sebou, ale nepodařilo se mu to, hlavou se udeřil o ostění a ztratil vědomí.

V následující vteřině strhl Shanton páku zpět na nulu.

Motory ztichly. Ale bylo pozdě.

Průzkumná loď se už vznesla nad zem a zasunula nohy.

Teď sebou z třímetrové výšky plácla o zem. Automatika výsuvných nohou nestačila zareagovat.

Uvnitř lodi se ozývaly výkřiky bolesti.

Shanton při pádu sklouzl po žebříku a dopadl na těla

bezvědomých mužů.

Ohmatal se. Nebyl nijak vážněji zraněn. Jen se potloukl. Ale ta zranění z boje! Hlavně na rukou. Ta krvácela.

Ze zádi lodi se ozývalo syčení a dovnitř pronikal ostrý zápach pohonných hmot. Lod' mohla každou chvíli vyletět do vzduchu.

Shanton se napřímil a otevřel východ. Vyskočil ven, hned se ale otočil a jednoho bezvládného muže vytáhl.

„Honem! Všichni ven!“ řval. „Lod' může každou chvíli vybuchnout!“ Pak popadl i druhého bezvědomého muže a vyložil ho z lodi ven.

Ze všech stran sem přibíhali další muži. . .

Trvalo půl hodiny, než odstranili všechny závady a obnovili pořádek. Akce dopadla podstatně lépe, než se čekalo.

Lod' se dala opravit. Z nákladu se téměř nic nepoškodilo. Ovšem dva z mužů byli zralí pro špitál. O čtyři další se Vega postaral na místě a shledal je schopné lehčí práce. Pilota po konzultaci s Eylersem prohlásili za zatčeného a teď ležel spoután vedle stanu lékařů.

Shantonovi ze všech Stran blahopřáli k záchraně situace. Podmračeně gratulace odmítal. Když ho ošetřili a dali mu slušný hlt whisky, odebral se zpět k transmitteru.

„Pořád nic,“ přivítal jej Ismaran a ukázal na dva malé bagry, vybírající hlínu pod rampou, a pak se zahleděl na Shantonovy obvazy na hlavě a na rukou. „Co ti to udělali?“

„To nestojí za řeč,“ odvětil Shanton. Pozoroval stroje na úpatí prstence.

„Dost!“ vykřikl náhle Ismaran. V průhledné hmotě spatřil temnější místo, vedoucí šikmo vzhůru. Řidič bagru zastavil práci a Shanton s Ismaranem se přiblížili tomu místu.

„Tam dole je přístrojová komora,“ konstatoval Ismaran s nadějí v hlase. „Věděl jsem, že tam něco takového musí být. Teď musíme uvolnit celou stěnu a dostat se do komory. Třeba i pomocí plazmohořáku, když to bude potřeba.“

Zanedlouho byla půda odstraněna a přístup k přístrojové komoře volný.

Avšak když zapnuli hořák, který měl uvolnit průchod 117 centimetrů silnou stěnou, plameny ji jen olízly.

Nic se nestalo.

Vzhled stěny se nijak nezměnil.

„Krucí,“ řekl Shanton. „Musíme hořáky zastavit. Jestli tenhle materiál vede teplo dovnitř, přístroje transponderu se nám spečou. To by bylo zlé.“

Hořáky zhasly.

„Změřit teplotu,“ přikázal Ismaran.

Technik se teploměrem dotkl místa, kde se plameny setkaly se stěnou. 28 stupňů. Teplota okolního vzduchu.

„Ten materiál se neohřál?“ podívoval se Shanton. A než mu mohl někdo zabránit, byl u stěny a položil na ni dlaň.

„Fakt. Nic.“

Přitiskl k ní nos a díval se dovnitř do přístrojové komory. Měla čtyřikrát čtyři metry a do výšky dva a půl metru. Uvnitř stály přístroje, které znal ze spojové centrály POINT OF. Nyní se potvrdzovala domněnka, že se transponderová technika opírá o hyperspojení.

„Uvnitř všechno vypadá nedotčeně. Ani odtud nevychází žádné teplo.“

„Takže se veškeré teplo hořáku muselo odrazit od stěny,“ řekl Ismaran, otočil se a vykročil k lodi. „Musím zavolat do Cattanu. Potřebuji, aby mi počítač vyřešil nějaká zadání.“

Shantonovi došlo, že Ismarana napadlo něco ohledně transparentního materiálu a nyní si to chce nechat potvrdit. Shanton sám nezůstal mezitím nečinný.

„Doneseme sem čtyři konvertory, propojíme je a vyvážíme. Až se dostaneme do komory, musíme být ihned schopni přivést energii do strojů.“

Ismaran se mezitím na dálku radil s počítačem, jakou cestou proniknout tím průhledným materiálem, když ne pomocí tepla.

* * *

V obrovských jeskyních na Deluge měl Art Hooker plné ruce práce, aby Renoirovy lidi zachránil před zešílením. Jemu, jeho ženě a Ohiovým lidem šlo sebeovládání líc, ale i tak věděli, v jak zoufalé situaci se nacházejí.

Nadále neexistovala žádná možnost úniku z jeskyní. Energetické pole na konci antigravitačních šachet nikoho nepouštělo.

Hooker hovořil po hyperspojení dlouho se Shantonem. Prospektor byl téhož názoru, že stejně jako na POINT OF a v Blescích existuje na Deluge nějaké myšlenkové řízení, které v nebezpečí zvýšeného záření uzavřelo prostor jeskyní včetně cesty transmitterem na kontinent čtyři.

Jako by mu četla myšlenky, prolomila Jane tíživé mlčení v jeskyni: „Myslíš, že bude stačit, když Shanton a jeho lidi nakrmí transmitter na čtyřce energií? Co když má myšlenkové řízení cestu odtud zablokovánu více způsoby?“

Ve slabém světle jedné ruční svítilny, kterou nakonec povolil, aby se mu lidé nezbláznili ze tmy, pokrčil Hooker rameny.

„To já nevím,“ odvětil. Jako ostatní trpěl i on žízní. Jazyk měl napuchlý. Lepil se mu na patro.

„No, jestli se myšlenkové řízení vůči nám chtělo zachovat ohleduplně, tak proč vypnulo kántyňu?“ ptal se Ohio.

„Jdi a zeptej se ho,“ odvětil Hooker. „Třeba chce, abychom trochu zhubli. Tuk je nepřítelem člověka!“

Ohio se zasmál. Jeho smích zněl v temnotě strašidelně.

Zabzučel hyperpřijímač. Stráž zapnula reproduktor a ohlásila se. Na druhé straně byl Shanton.

„Zavolejte mi Hookera.“

Prospektor vyskočil a rychle přesel k přijímači. Vzal si mikrofon.

„Ano, Shantone?“

„Vezměte si sluchátka, Arte.“

„Oukej.“ Hooker pochopil. Shanton nechtěl, aby ho slyšeli ostatní.

„Hotovo, Chrisi.“

„Dobrá. Poslouchejte.“ Z technikova hlasu zněla zadržovaná naděje. „Konečně se nám podařilo prolomit stěnu k přístrojové komoře.“

„Jak jste to dokázali?“

„Ultrazvukem. Přišel na to počítač. Měli jsme chvíli potíže s nastavením frekvence, protože jsme neznali molekuly, ze kterých stěna sestává. No, každopádně jsme teď uvnitř. Ismaran tvrdí, že si s aparaturou poradí. Přivolal veškeré specialisty na hypervlny, aby přiletěli z Cattanu. Ale co vlastně zdržuju, Hookere, vyrazte se svými lidmi k transmitteru v průmyslovém dómu. Vezměte si s sebou vysílačku. Kolik času budete potřebovat?“

„Moment.“ Hooker počítal na prstech. „Asi čtyři hodiny. Je to skoro dvacet kilometrů cesty a lidé jsou zesláblí žízní. Proč tam máme jít?“

„Až rozjedeme transmitter, nebudeme vědět, na jak dlouho. Budete muset okamžitě z jeskyní pryč, kdyby se transmitter náhodou rozbil . . .“

Hooker se zašklebil.

„V pořádku, Shantone. Ihned vyrazíme. Jakmile tam budeme, ozvu se. So long.“

„Pospěšte si,“ řekl mu ještě šéftechnik. „Brzy začneme s pokusy.“ Art Hooker neztrácel čas. Zakašlal a nahlas zatleskal.

„Všichni poslouchajte. Půjdeme na malou procházku,“ začal a několika slovy vysvětlil situaci. „Jak vidíte, máme velkou naději na záchranu. Ale musíme k transmitteru dorazit co nejdříve. Takže tu nechtě všechno, co sebou nepotřebujete a vyřážíme.“

„Vodu,“ zachraptěl kdosi.

Nikdo neodpovídal.

* * *

„Tady je přívod energie,“ ukázal Ismaran na dutý modrý vodič, vycházející ze země a končící ve velké cívce. „Někde někdo vypnul přívod. Možná jsou tady v zemi pod námi zařízení na výrobu energie, možná energie přichází z Deluge. Každopádně se připojíme tady.“

Zamával nahoru. Otvorem ve stěně vešli dva technici. Za sebou táhli kabel silný jako paže. Vytvořili induktivní spojení. Šlo to rychle. Muži se vyznali.

„Kdybychom teď pustili šťávu, transmitter by mohl pracovat,“ řekl Ismaran, který spolu s techniky vyšel z přístrojové komory. Na okraji jámy stály čtyři amfické konvertory.

Ismaran se na ně zahleděl a pak řekl:

„Všichni Promítači na planetě devět zahynuli. Je mi jich líto. Bez nich bychom potřebovali mnohem víc času, než bychom se vyznali v amfické technice.“

„Příroda nezná sentiment,“ řekl Shanton a podíval se na temné nebe.

Planeta devět nebyla vidět. Zprávu o zániku jejích obyvatel sem

přivezla průzkumná loď.

„Zapnout,“ přikázal Ismaran a vytrhl tak Shantona ze zamyšlení.

Konvertory se rozjely a Shanton s Ismaranem soustředěně sledovali různé měřicí přístroje, připevněné k transmitteru.

Napětí rostlo.

„Ještě nepřijímá energii,“ bručel Ismaran. „Pokud,.. hele, tady!“ ukázal na ručičku, která se právě pohnula z nulové pozice. „Právě se cosi sepnulo. Něco se nabíjí. Teď zas příjem proudu klesá. Teď skoro končí.“

„Kondenzátor,“ vyslovil domněnku Shanton. „Víš co? Já to vyzkouším. Buď transmitter funguje a já se octnu na Deluge, nebo nefunguje a zůstanu tady.“

„Nebo funguje, ale ne správně,“ varoval ho Arab. „Třeba budeš vyslán, ale už nebudeš přijat. To by znamenalo tvou smrt.“

„Uznávám. Kdy budeš moct s jistotou říct, že přístroj funguje?“

„Až transmitter něco přemístí, samozřejmě.“

„Fajn. Takže něco po transmitteru pošleme a Hooker nám vysílačkou dá vědět, jestli to došlo. Já hned ...“

„Pomalu. Kdyby se nám podařilo přemístit třeba nějaký kámen, nebudu si stále jist, že zařízení přemístí i člověka. A navíc nevíme, jestli funguje přijímač, když se zapne vysílač.“

„Těch tvých *co by kdyby* už mám po krk,“ řekl Shanton. „Jistěže chápu tvoje pochybnosti, ale jestli chceme být tak opatrní, jak bychom měli být, nedostaneme se vůbec nikam. Pak můžeme lidi na Deluge přivést nanejvýš jako mumie, že?“

„Myslím, že tomu rozumím,“ řekl Ismarari. „Nyní to přijímá minimální množství pracovního proudu. Předpokládám, že transmitter je připraven k činnosti.“

„Oukej, takže jdu.“

Shanton se otočil a kráčel k vchodu do transmitteru. Ismaran pochopil, že ho už nezadrží. Horečnatě sledoval, co se bude dít. I technici z jeho týmu zírali na Shantona.

Mohutný muž se před prstencem transmitteru ještě zastavil a otočil se. Zamával svým druhům. Byl si naprosto vědom toho, že dělá riskantní krok.

Pak vešel do prstence.

Ve stejnou chvíli reaktory zabručely, jako by právě polykaly velké množství energie. Některé z měřicích přístrojů ukazovaly

vysoké hodnoty. V přístrojové komoře přeskakovaly jiskry. Bylo cítit spáleninu.

Muži ale sledovali Shantona. Najednou vypadal, jako by byl průhledný. Stěny transmiteru sice nepropouštěly zvuky, ale Shantonova otevřená ústa svědčila o tom, že křičí bolestí. Pak opět zprůhledněl a zmizel.

Ismaran si otřel pot z čela. Nyní věděl, že kabelové spojení není dokonalé. Uprostřed proměnného procesu transmiter nedostal patřičné množství energie. Nato byl proces zastaven, aby pokračoval, až bude k dispozici dostatek energie.

Arab Ismaran se neodvažoval pomyslet, co asi Shanton pociťoval. Šéftechnik si musel prožít peklo.

Kde teď byl? Žil ještě vůbec?

V následující chvíli Ismaran letěl do stanu spojařů.

„Volejte Deluge!“ supěl na stráž. „Ihned. Musím vědět, jestli je tam Shanton.“

Spojař zapnul přístroj a vyvolával spojení s Hookerovou skupinou. Neustále je aktivoval, ale Deluge zůstával němý.

Ismaran se na chvíli uklidnil, když si uvědomil, že Hookerova skupina nemůže ještě být u transmiteru. Ještě chyběla hodina z těch čtyř, které Hooker odhadoval na cestu.

Po uplynutí lhůty znovu volal.

Ale nikdo neodpovídal.

Z reproduktoru vycházela jen tiše šumící statika.

Ismaran cítil, jak jej naplňuje beznaděj. Vypadalo to, že veškeré snahy přišly vniveč.

* * *

Shanton použil transmiter už víckrát, a když vstoupil do prstence, ničeho se neobával. Ale škrtivý, nepopsatelný strach, který ho rázem přepadl, mu vzal veškerou odvahu. K němu se přidaly bolesti tak intenzívní, jaké v životě nepoznal. Okolí se ztratilo za krvavě rudým závojem. Padal do nicoty. Bolest a strach narůstaly k zešílení.

Ale bezvědomí nepřicházelo. Najednou se zarudlý opar rozestoupil a byl tu zase svět. Shanton rozeznával vnitřek rampy. Vykřikl, protože měl pocit, že je trhán na kousíčky, že jeho tělo pulzuje mezi předimenzovanou velikostí a zmenšením.

Pocit padání do nicoty tu byl zase a tentokrát už Shanton ztratil vědomí. Už necítil, jak je vymrštěn z transmitteru na Deluge a jak ztěžka padá k zemi.

Když se mu vědomí vracelo, vracelo se i s bolestí. Zasténal. Kousek po kousku se přesvědčoval, že mu slouží ruce a nohy. Duté zvuky kolem něj se začaly krystalizovat ve slova.

„Shantone, hej, slyšíte mně?“

Šéftechnik chtěl odpovědět, ale vydal jenom další zasténání.

Kolem byli nějací lidé.

Ale co se stalo? Snažil se upomenout...

Co jsem chtěl? Co se stalo? To měl nějakou nehodu?

V hlavě se mu pomaličku rozjasňovalo. Pak si vzpomněl na strašlivý strach. Vší silou se snažil otevřít oči.

Narovnali ho, aby si sedl. Něco mu strčili do úst. Pak na jazyku ucítil ostrou tekutinu, která mu rozpálila hrdlo a zavrtala se do žaludku.

Poznal její vůni.

Whisky.

Ted' už se mu podařilo otevřít oči. Ve světle ruční svítilny stáli lidé.

Poznal, že je u malého transmitteru na Deluge.

„Bylo to asi pěkně nepříjemné, že?“ řekl Art Hooker, když mu Shanton o hodinu později, poté, co se vzpamatoval, podal zprávu o tom, co se stalo.

„Doufejme, že vaše oběť nebyla zbytečná,“ pravil Ohio ztěžka.

„Proč?“ zeptal se Shanton.

„Protože pořád ještě nemůžeme odtud. Transmittní přemíst'ování z Deluge na čtyřku nefunguje.“ Ohiův hlas byl naplněn beznadějí.

„Zatraceně,“ zvedl se Shanton a postavil se. „Kde je vysílačka? Musím mluvit s Ismaranem. To se vám ještě neohlásil?“

„Musel jste tu ležet pěkně dlouho, než jsme sem přišli,“ vysvětloval Hooker. „Potřebovali jsme na cestu sem o dvě hodiny déle, než kolik jsme zpočátku odhadovali. Cestou se nám čtyři chlapi složili. Museli jsme je nést.“

„Rozumím,“ řekl Shanton a poklekl k přístroji. Cítil bolest v celém těle. Průchod transmitterem nevyšel tak, jak si představovali. S děsem si uvědomil, že tady všechny možná čeká totéž. Tedy i jeho, pokud nechtěl zůstat a zemřít žízni.

Mechanicky se spojil s kontinentem čtyři.

Vyšlo to.

Oddechl si a nechal si zavolat Ismarana.

„Chlape jeden, Chrisi, žiješ?“

„Ne, to mluvíš s mým duchem. Málem teda. Ale jak jsme na tom teď, Hadrume? Máš v zařízení energii?“

„Ano. Vypadá to, že může vysílat. Proč?“

„Od nás k vám to nejde,“ bručel Shanton. „Zdejší vysílač je zřejmě bez energie. Pracuje jenom přijímač. Takže co? Napadá tě něco?“

„Něco takového jsem čekal, Chrisi. Musíme prostě tamější vysílač zásobit energií. Proneseme transmitterem několik malých konvertorů a vrátíme se.“

„Jak víš, že je možné transponovat konvertory po hypervlnách? Co když explodují? Pak to vyhodí do vzduchu buď kontinent čtyři, nebo Deluge, nebo obojí!“

„Myslím, že je to nepravděpodobné,“ odvětil Ismaran. „A kromě toho nám nic jiného nezbývá. Musíme to risknout.“

„Toho se taky obávám. Jak to chceš provést?“

„Nejdřív projdu já. Pak projdou další čtyři muži s konvertorem.“

Ostatní pak přinesou zbytek toho, co budeme potřebovat, ultrazvukový generátor a podobně.“

„Fajn,“ řekl Shanton. „Uděláme to tak. A pospěšte si. Máme tady čtyři muže, kteří nutně potřebují napít.“

Zachovali spojení po hypervlnách.

Ismaran na kontinentu čtyři řekl:

„Teď jdu ... jdu.“

A v okamžiku vyšel na Deluge.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Shanton starostlivě.

„Jako vždy. Vůbec nic jsem necítil. Necháme hned projít muže s konvertorem?“

„Jen do toho.“

Art Hooker si vzal nápoje, které Ismaran přinesl, a spěchal s nimi k nejslabším mužům. Ozvalo se uzalé zamručení, když Jane nabízené pití odmítla. Chtěla počkat, až bude pití dost.

Pak nastalo ticho. Z vysílačky se ozvalo, že před vstupem do transmitteru stojí čtyři technici s přenosným amfickým konvertorem. Dojde k výbuchu? To nikdo nevěděl.

„Ať jdou,“ řekl Ismaran do mikrofону.

Na Deluge se všechny ruční svítlny rozsvítily a zamířily do prstence transmiteru. Vyrazí odtud blesk atomové exploze?

Nejdřív se objevili první dva technici, udělali pár kroků, a pak se ze tmy vynořili i další dva. Mezi nimi na tyčích těžký konvertor.

Podářilo se.

Zatímco se v zajatcích na Deluge začínala probouzet naděje, experti na energii se pouštěli do práce.

Uplynulo několik minut, než zjistili, že podlaha rampy nesestává z unitalu, nýbrž ze stejného druhu materiálu jako stěny transmiteru na čtyřce, jenom s tím rozdílem, že tady nebyl průhledný.

Ultrazvukový řezač zaječel, řev byl až nesnesitelně hlasitý a pak se zvuk ztratil. Přesto nechal Ismaran místnost vyprázdnit. S těžkou ochrannou přílbou na hlavě osobně vyřezával přístup k přístrojové komoře.

Po chvíli zamával na své techniky.

„Stejně přístroje jako na čtyřce,“ křikl. „Už vidím místo, kam připojíme kabely. Honem, přineste kabely sem.“ Pak se podíval na Shantona: „A nebudeme opakovat chyby ze čtyřky. Induktivní spojení nebylo dostatečně pevné ... a odnesl to ty, Chrisi.“

Shanton nad tím mávl rukou.

Nálada mužů se zřetelně zlepšovala.

Netrvalo dlouho a konvertor se rozběhl.

„Stejná reakce jako na druhé straně,“ konstatoval Ismaran. „Transmitter je nabit a připraven. Podívám se, jestli funguje.“

Chtěl vstoupit do prstence, ale Shanton ho zadržel:

„Půjdu já. Kdyby se něco stalo, jsi tady důležitější. Ty se vyznáš v mechanice transmiteru, já ne.“

Shanton vykročil . . .

... a zmizel za prstencem.

Téměř okamžitě se ozval z kontinentu čtyři:

„Haló, Hadrume? Prošel jsem v pořádku. Nic jsem necítil. Ale pospěšte si. Tady ta energetická přípojka pěkně prská a spéká se! Pospíchejte, než se na nás vykašle!“

Akce proběhla velice rychle.

Nejprve nemocní, pak ostatní.

Ismaran jako poslední.

Shanton jim pomáhal ven. Čekal na ně těsně u prstence. V ruce

držel načatou láhev whisky.

„Na zdraví,“ šklebil se. „Myslím, že to teď mám zapotřebí.“
A přihnul si.

* * *

„Půjdeme nejdřív k domu dvojčat Snideových,“ řekl Ren Dhark svým šesti mužům, když je na druhé straně řeky Vultejus vysadil a vrátil se s Bleskem do tábora. „Mě a Čobeho znají, třeba na nás promluví.“

Jdeme!“

Vyrazili. Dhark a Čobe v čele, za nimi s trochou odstupu ostatní čtyři muži. Bylo dohodnuto, že v případě nutnosti k sobě Dhark s Čobem přilákají pozornost protivníka. Riker, Voncev, Doorn a Warren se přitom měli ukrýt a v nejprůhodnější chvíli zasáhnout.

Neustále se museli skrývat před přelétajícími malými loděmi nebo antigravitačními deskami a dávat přitom ještě pozor na dravou zvěř. Stále se zastavovali a prohlíželi si okolí, zda nenarazí na Gianty nebo na Robony.

„Přesvědčil by Gianty náš manévr? Myslí si, že jsme mimo planetu?“ šeptal Čobe Dharkovi.

„Doufejme. Musíme zůstat ve skrytu. Nesmějí nás za žádnou cenu objevit.“ Naslouchal k nebi. „Kryjte se,“ špitl pak.

Muži sebou hodili na zem a snad ani nedýkali.

Po chvíli se opět ozvalo bzučení antigravitační desky.

„Tyhle létající pánvičky mi už jdou pěkně na nervy,“ řekl Čobe. „Rád bych věděl, proč tady pořád poletujou.“

Ren Dhark pokrčil rameny.

Za okamžik se zase vydali na cestu. Už byli na okraji Starlightu. Město se neustále rozrůstalo. Gianti stále ještě přivázeli konzervované lidi.

„Támhle jsme je potkali,“ ukázal Čobe. „Poznávám to tu.“

Ren Dhark přivolal ostatní čtyři.

„Rozdělte se po dvou. Budeme se snažit vypadat jako Roboni, kteří jdou domů. Dávejte si pozor, aby s vámi někdo nezačal mluvit. Až najdeme dům Snideů, přijďte nenápadně za námi. Jasně?“

„Oukej.“

Přestože ještě nebylo pozdě, tahle periferní ulička zela

prázdností. Roboni chodili zřejmě brzy spát. Každopádně se zdržovali ve svých plastických domech, jež sem Gianti navezli ze Země.

„Opatrně,“ okřikl Dhark Čobeho. „Tam vpředu stojí dva Roboni a povídají si. Nebudeme si jich všímat.“

Vykročili.

Vtom se Čobe dotkl Dharkovy paže.

„To jsou přece naše dvojčata!“

„Že by návnada?“ vyslovil domněnku Dhark a rozhlížel se kolem sebe. Ale nikoho nespatriil. Šli tedy rovnou k dvojčatům.

„Ahoj, Georgi, ahoj, Charlie,“ pravil. „To je fajn, že vás člověk zase jednou vidí.“

Ren Dhark přenechal rozmluvu Čobemu. Afričan s nimi rozmlouval už při prvním setkání.

„Tak co, hoši, už jste viděli těch pět hnědých Gi ... Ochránců vesmíru?“ šel Čobe přímo na věc. Říkal si, že by nemělo smysl to obcházet. A odpověď mu vzala dech.

„Mmm, těch pět žlutých hnědejch,“ řekl George. „Já, já vám povím, že po nás asi něco chtěj! Byli tady a mluvili nám do hlavy. Přímo do hlavy, vidí, Charlie?“

„Jasně, rovnou do hlavy,“ přitakal Charlie.

„Takže Cal má o dvojčata přece jen zájem. Není to léčka?“ řekl Dhark rychle. Pravačkou nahmatl schovaný paralyzátor.

„Kde jsou teď ti žlutí hnědí?“ zeptal se Čobe, uvnitř se chvějící vzrušením.

Opět obdržel neuvěřitelnou odpověď.

„Tamhle!“ ukázal George Snide prstem. Čobe a Dhark se ohlédli, ale nikoho nespatriili. George ukazoval na volné prostranství.

„Ty je vidíš?“

Afričan se musel ovládat, aby zůstal klidný.

„No jistě. Tam, co jsou ty tři divný lítající kapky.“

„On vidí i Syntety,“ šeptal Čobe Dharkovi. Pak se snažil ve světlech města za prostranstvím rozpoznat světla, která měl George na mysli.

„Další zvláštní nadání,“ pravil rychle k Dharkovi. „Vidí až do střední ultrafialové oblasti. Kromě toho zřetelně vidí předměty vzdálené 15 kilometrů, jako by stál před nimi.“

„Neuvěřitelné. Myslíš, že Cal skutečně vidí?“ „Nevím, proč by

měl lhát. Mám pocit, že si dvojčata vůči Giantům zachovávají neutrální pozici.“

„Hej, pane,“ řekl pak Charles. „Těch pět žlutých hnědejších se taky ptalo po vás a po vašich kamarádech. Máte je přej přijít navštívit, říkali.“

Ren Dhark se na něj zahleděl. Takže nyní už věděl, že jim je Cal na stopě. On hledal je a oni jeho.

„Doved'te nás k nim,“ řekl rychle. „My bychom těch pět hnědých taky rádi viděli. Jsou vůbec ještě tady?“

„Moment,“ řekl George a ohlédl se, jako by Cal stál pět metrů za ním. „Jo. Jsou tam. A kolem nich stojí ještě nějaký další žlutý. Jdeme tam.“

Bez dalšího slova vyrazili. Bylo neuvěřitelné, že jsou tak blízko cíli. Avšak bylo vůbec možné přemoci vůdce celé planety jenom s hrstkou mužů? Navíc v jejich vlastním domově? Dlouho kráčeli mlčky. Pak promluvil George: „Ted jsou ty divný kapky pryč,“ řekl lhostejně. Nikdo z mužů Syntety neviděl.

Dharkovi druzi sebou najednou trhli. *Pojďte k nám. Zatracenci. Chceme vás vidět.*

Všichni to zvolání zaslechli. Tasili zbraně a zběsile se rozhlíželi. Nikde nikdo.

„To bylo telepatické zvolání,“ řekl Dhark. „Volal nás Cal,“ doplnil Čobe.

Muži zůstali stát. Pociťovali strach. Mohl je Cal vidět, tak jako ho viděla dvojčata?

Pojďte k nám. Čekáme na vás.

Volání působilo sugestivně. Někteří muži už za ním vykročili jako náměsíční. „Stát,“ křikl na ne Čobe. „Zastavte se!“

Pojďte.

Opět myšlenkový příkaz.

Ten rozhodl.

Ren Dhark, Voncev, Riker, Doorn a Warren ho poslušně následovali. Jenom Čobe s dvojčaty zůstal pozadu.

„Stát!“ přikázal mužům Afričan. Oběhl je a postavil se jím do cesty. Viděl bezvýrazné tváře a tupě zírající oči. Sugestivní příkaz Calu je zasáhl hluboko. Jenom Čobemu se ho díky jeho hypnotickým schopnostem podařilo odrazit. A dvojčata nereagovala nijak.

Čobe věděl, že jeho druzi kráčejí do záhuby. To v žádném případě nesměl dopustit. Tasil paralyzátor, opět je předběhl, namířil na ně vějířovitým zásahem a stiskl spoušť.

Muži klesli k zemi. Zůstanou ležet alespoň půl hodiny v bezvědomí.

Dvojčata to sledovala jenom částečně. Hlavně hleděla do dálky.

Čobe odvedl své přátele do úkrytu pod křoví a vrátil se ke dvojčatům Snideovým.

„Honem,“ řekl. „Doved'te mě k těm pěti hnědým.“

„Oukej,“ pravil George.

Vyrazili.

Čobe je následoval s těžkým paprskometem v ruce. Nyní se s Callem musel vypořádat sám.

Kráčeli ještě několik minut a pak, když překonali další terénní vlnu, se Čobe vrhl k zemi. Dvojčata jej následovala, protože jim pokynul.

Před ním byla mimořádně dobře osvětlená, rozlehlá prohlubeň.

V ní byly nákladní lodě Giantů, sestaveny do tvaru písmene U a v otevřeném konci se tlačili Gianti.

Krmení.

Čobe byl svědkem něčeho, co naprosto vyvracelo teorii, že Gianti jsou roboty, něčeho, co dosud nikdo nepozoroval:

Před Gianty stál krmicí stroj — osm koulí o průměru 40 centimetrů. Giant přišel, strčil do koule hlavu a po deseti vteřinách ji zase vytáhl.

A přežvykoval!

A potom ustoupil stranou a tam strnul jako socha.

Nakonec přijali potravu všichni Gianti, ustoupili a strnuli. Čobe nepochyboval o tom, že jde o běžný proces. A vzpomněl si, proč sem přišel.

„Kde jsou ti hnědí?“ sykl tiše do ucha Georgovi.

„Přece tamhle!“

Čobe se díval směrem naznačeným Georgovou paží. Po zádech mu běžel mráz. Ze tmy vystoupila na okraj osvětleného areálu pětice Giantů. Hnědé tóny jejich těl se zřetelně lišily od žlutí ostatních. Čobeho nervy byly napjaty k prasknutí. Chvěl se. Pomalu sahal po paralyzátoru a nastavil ho na maximální výkon.

Cal. Vůdci Giantů.

Neuvěřitelná náhoda je jemu, Čobemu, přihrála do rukou. Svaly se mu napjaly ke skoku. Až i těch pět přijme potravu a ustrne, budou mu patřit.

Během následujících minut prožíval Afričan napětí jako nikdy předtím. On sám držel v ruce klíč k vysvobození Země. Silou se musel donutit ke klidu. Bez dechu sledoval, jak jeden Giant Calu za druhým strká hlavu do potravinového stroje a pak dělá místo dalšímu. Ve stejném časovém odstupu pak strnuli.

Čobeho už nešlo zadržet. Úspěch se nabízel sám. Vyrazil a sbíhal dolů. Když dorazil na padesát metrů, zastavil se a vystřelil. Nejdřív na skupinu žlutých Giantů.

To byla zásadní chyba.

Devatenáct jich padlo k zemi. Byli na dlouhé hodiny ochrnutí a neschopni akce.

Teď ti hnědí, říkal si Čobe. Pocítil divoký triumf. Namířil paralyzátor proti nim — ale k výstřelu už se nedostal. Najednou ztratil vědomí a padl jako podříznutý strom.

Dvojčata pomalu přicházela. Zastavila se vedle Čobeho. Zírala na skupinu pěti hnědých Giantů. Stála stejně nehybně jako Gianti a registrovala okolí. Každý, každíčký detail.

* * *

Muži se pomalu probírali.

„Až ho dostanu do drápů, roztrhnu ho jako hada,“ sliboval Voncev a měl na mysli Čobeho. Nevzpomínal si, stejně jako ostatní — proč je Čobe paralyzoval.

„Také sice nevím, co to do Čobeho vjelo, ale bezdůvodně to neudělal.“ namítl Ren Dhark. „Však on nám to ještě vysvětlí.“

Riker chtěl taky nadávat, ale slova mu uvízla v krku. Náhlé silné bzučení oznamovalo nálet mnoha antigravitačních desek. A ještě ke všemu z nedalekého letiště stoupal k nebi bezpočet světlých bodů směřujících na místo, kde ležela Dharkova skupina.

Dhark zaktivoval spojení s muži v šesti Blescích v táboře.

„Obkličují nás!“ hlásil. „Přileťte nejprve se třemi Blesky!“

„Rozkaz. Vultejus, Kartek a Dressler startují,“ odvětil Mike Doraner ze základny.

„Rozdělte se,“ přikazoval Dhark. „Šetřte energií. Ale nekompro-

misně se braňte. Konec.“

Nad Dharkovou skupinou se mezitím shromáždil okruh antigravitačních desek.

„Jako terče,“ poznamenal Riker a namířil na jednu z nich paprskomet.

Vypálil.

A zasáhl. Deska se vzňala a odletovaly z ní kusy. Ve zlomku vteřiny se zřítila k zemi.

Pak stříleli i ostatní muži.

Ale desky začínaly palbu opětovat. Sice velice nepřesně, zato však podpalovaly okolní křoví. Muži museli utíkat před ohněm.

Kde zůstávají Blesky? To byla jediná myšlenka, která se mužům honila hlavami. Protože na nebi se přibližovaly dvě 400metrové lodě.

Kdyby je zasáhly, bylo by po všech pěti utíkajících pozemšťanech.

„Jsme tady,“ ozvalo se z videofonu. „Máme ty tloušťky napadnout?“ ptal se Vultejus.

„Ano,“ odvětil Dhark chraplavě. „Ihned. Ale jen poškodit, ať nám nespadnou na hlavu!“

„Pokusíme se.“ Ren Dhark poslouchal, jak Vultejus dává příkazy druhým dvěma pilotům:

„Karteku, za mnou. Proletíme skrz ty tloušťky a zničíme jejich motory. Dresslere, volný lov!“

Ani ne o minutu později si Dharkovi lidé mohli oddechnout. Obě obří lodi začaly hořet a snažily se vrátit na letiště. Vultejus a Kartek se vyznali na giantských lodích natolik dobře, že věděli, co zničit.

Pak se jejich Blesky věnovaly antigravitačním deskám.

Všude kolem padaly na zem hořící trosky.

„Podívejte,“ řekl Voncev a ukázal k letišti, kde to vypadalo na nejvyšší pohotovost. „To jsem zvědav, jestli z tohohle nějak vyvážneme.“

Vtom jakoby udeřil blesk.

Muži skočili k zemi.

„Explodovala jedna z těch velkých lodí,“ pravil Dhark. „To je naše příležitost.“

„Vrátíme se do tábora,“ řekl Voncev.

„Ne,“ odporoval Dhark. „Jdeme hledat Cal. Myslím, že se tady

dlouho nezdrží, když se dějí takové věci. Kromě toho Giantům výbuch lodí zamotal hlavu. Vyrážíme za Calem!“

Dan Riker byl první, kdo uviděl Čobeho.

„Tamhle leží Čobe,“ řekl. „A kolem něj spousta Giantů. Jsou asi mrtví. Vedle něj stojí dvojčata Snideových. Co ...?“

„Přiblížíme se jím ze všech stran,“ přikazoval Dhark. „Opatrně, mohla by to být léčka. Musíme se dozvědět, oč tu jde.“

Když po chvilce dorazili k Čobemu, konstatovali, že jim nehrozí nebezpečí a že Čobe žije.

„Byli tu hnědí?“ zeptal se Dhark tupě postávajících dvojčat.

„Jo. Doted’. Pak šli pryč,“ řekl George.

„Kam?“ křičel Dhark.

„Nikam. Prostě pryč,“ řekl George Snide.

Dhark pojal podezření.

„Hnědí prostě zmizeli? Neodešli? Zmizeli?“

„Oukej,“ řekl George. Ren Dhark pochopil. Cal se dokázal zneviditelnit.

Jeho druhy okamžitě přepadly obavy rovnající se strachu.

„S neviditelným protivníkem si to nemůžeme rozdat. Musíme okamžitě zmizet,“ přemlouval Dharka Riker. „Hnědí možná stojí za námi a mají nás na mušce.“

Jindy chladnokrevný Riker měl strach.

„Zmizme,“ přidával se i Doorn. I Sibiřanovi bylo najednou všelijak. „Kdo ví, jakými silami Cal ještě disponuje. Nemám chuť strávit zbytek života jako idiot.“

Čtyři muži se obraceli k odchodu.

„Stát!“ Autorita hlasu Rena Dharka je přinutila k zaváhání. „Nemůžeme odejít. Buď jsme těsně před vítězstvím, nebo těsně před prohrou. Jasně? A kromě toho bychom stejně neutekli daleko.“ Ukázal nahoru.

I přes nesporné úspěchy Blesků jako by nepřátel na obloze neubývalo. Neustále přilétaly nové zálohy. Ale už nebojovaly. Podle zvuků to vypadalo, jako by skupinu obkličovaly antigravitační desky a usedaly v okolí na zem.

„Roboni nás obkličují,“ konstatoval Dhark. „Už slyším rozkazy.“ Mimoděk si pomyslel, že si místo posledního boje představoval jinak. Strach nepociťoval. Cítil však zodpovědnost za své druhy, kteří s ním šli až sem. Až k hořkému konci.

Zavrhl černé myšlenky. Dokud žiju, můžu bojovat! říkal si a mimoděk sáhl na rukojeť svého paprskometu — jediného paprskometu Tajemných, který našli v jeskyních na Deluge.

„Vultejusi, jak to vypadá u vás?“ zeptal se videofonem. „Mizerně. Myslím, že máte nad hlavou docela všechno, co na Robonu umí lítat. My jsme teď trochu stranou a máme na mušce hromadu desek. Na všech sedí Roboni.“ „Díky,“ odvětil Dhark.

„Zvládáte to tam dole?“ ptal se Vultejus. „Máme vám pomoci?“ Ale Dhark neodpověděl, protože promluvila dvojčata. Obě zároveň, jako jeden muž:

„Tam vzadu jsou hnědý.“ „Kde?“ vykřikl Dhark divoce. „Tam,“ ukázal George na nejbližší terénní vlnu. V tom směru nebylo nic vidět.

„Jak daleko?“ ptal se Dhark zlomeným hlasem. Po zádech mu stékal studený pot.

„Mmmm,“ uvažoval George. „Jako bych dvakrát kamenem dohodil.“

Aniž by si dělal iluze o úspěchu, vytrhl Dhark paprskomet. Z hlavně vyšlehl zelený paprsek. Dhark vypálil ukázaným směrem a přitom paprskem pohyboval sem a tam.

Vtom uviděl, jak se paprsek roztéká, asi ve vzdálenosti 80 metrů.

Oči se mu rozšířily.

Paprsek očividně obtékal kulovitý energetický objekt. Přitom se ukázalo, co je uvnitř koule.

Uvnitř kráčelo těsně při sobě pět Giantů. Jejich těla měla okrovou barvu. Klidnými kroky se blížili k Dharkovi a jeho mužům.

„Cal!“ křikl Dhark. „Palte ze všech zbraní!“

Cal přicházel, aby se podíval na své oběti.

„Střílejte. Třeba se nám podaří přetížít jejich pole,“ křičel Dhark. Ještě stále střílel. Přidali se i jeho druzi. Ale energetická ochranná koule Calu držela.

Pětice hnědých Giantů se jim krok za krokem přibližovala. Vládci vesmíru přicházeli, aby se podívali na nicotné pozemské červy, než je rozdoupou.

Ren Dhark a jeho druzi přímo cítili, jak se jejich šance rozplývají. Zmocnilo se jich hluboké zklamání. Měli příliš slabé zbraně.

Věděli, že prohráli. Jeden po druhém odtahovali prsty ze spouští. Jenom Dhark stále střílel. Věděl, že bude střílet, dokud bude mít v

sobě alespoň jiskřičku života. Divoce si prohlížel Cal, jenž od něj nebyl už ani 50 metrů.

Ren neznal slovo *vzdát se*.

Vtom mu nad hlavou projel známý růžový paprsek jehlového ohně a spolu s tím modrý paprsek.

Oba zasáhly energetickou bublinu Calu. Ta jasně zelené zasvítla a pak jí protkalo větвовí zlatých nitek. Znamení pretížení.

Energie se ještě jednou zazelenala a zmizela.

Nyní musel růžový paprsek Gianty zabít.

Ale pilot Blesku zřejmě zapojil myšlenkové řízení, protože tak rychle by nezareagoval žádný člověk. Spolu s energetickým ochranným polem zhasl i růžový paprsek. Jenom ten modrý ještě pokračoval.

Jeho účinek se ihned projevil: Gianti se zapotáceli a upadli.

Dharkem projel pocit naděje. Zařval jen:

„Honem!“ a rozběhl se k ležícím hnědým Giantům. Spolu s ním jeho druzi.

„Cal,“ řekl pak Dhark, když se zastavili nad bezbrannými postavami. Dharkovi druzi se na sebe podívali. Po naději, která se dostavila po strachu, se nyní ozvalo vystřízlivění. Bylí špinaví, měli zanícené oči, byli unavení a ospalí. Kolem dokola číhali nepřátelé, bylo slyšet anglické rozkazy přibližujících se Robonů.

V Renu Dharkovi a jeho přátelích se opět rozhostily pochybnosti a zahnaly naději.

Tak tam stáli — pět mužů proti síle celé vyvinuté planety. Sice měli ve své moci Cal, ale bude to něco platné? Mohli těch pět Giantů použít jako rukojmí? Třeba jejich moc přešla už na jiných pět Giantů a oni nyní byli už bezvýznamní, obyčejní, řadoví poddaní nových pánů. Nikdo z Dharkových mužů nemohl v tu chvíli tušit, zda tohle někdo z nich vůbec přežije ..

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Lars Thorsten:

STRÁŽCI VESMÍRU

Na poslední pozemské základně v Arktidě hledají způsob, jak vymanit lidstvo z područí Giantů. Na Hope vrcholí boj o moc. Dhark je v této situaci bezradný, protože navíc musí podstoupit další nebezpečný zápas proti přesile z kosmu. Ztratí tentokrát lidstvo svou šanci přežít v ohrožené Galaxii definitivně?